

Liahona

**Flere teenagere
tager til templet:
Hjælp dem til at
blive beredte,
s. 18**

**Min mission set med
nye øjne, s. 42**

**Sådan kan biskoppen
hjælpe dig til omvendelse,
s. 58**

**Jesus sagde, elsk enhver –
selv bøllerne, s. 68**

*»Selv om vi føler
os fortabt midt
i alle vore
udfordringer,
har Gud lovet
os håbet om
hans lys – han
har lovet at
oplyse vejen
for os og vise
os en vej ud
af mørket.«*

Præsident Dieter F. Uchtdorf,
andenrådgiver i Det Første
Præsidentskab, »Håbet om
Guds lys«, *Liahona*, maj 2013,
s. 70.

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Vores ansvar for at komme til undsætning**
Præsident Thomas S. Monson
- 7 Besøgsbudskabet: Jesu Kristi guddommelige mission: Skaber**

ARTIKLER

- 12 Vær fuldt og helt**
Ældste Quentin L. Cook
Nu, hvor det er lettere end nogensinde før at være anonym, gælder det vigtige princip om ikke at bære maske og at være tro mod sin overbevisning.
- 18 Teenagere og tempelpagter**
Gary og Susan Carter
Nu er tiden til at begynde at forberede jeres børn til at komme i templet.
- 20 Vores storslåede missionærarv**
LaRene Porter Gaunt og Linda Dekker Lopez
Alle missionærer, forhenværende eller nuværende, tjener med håbet om at gøre livet bedre for andre mennesker.
- 26 Beredt til dagens kamp**
Ældste Eduardo Gavarret
De enkleste principper kan afgøre vores skæbne midt i livets kampe.

- 30 Fremskynd arbejdet med frelse**
At være medlem af Herrens kirke betyder, at vi er kaldet til fuldt ud at være engageret i hans værk.
- 34 Bliv en fredssommelig mand**
Matthew D. Flitton
Evangeliet forandrede én mands hjerte – og førte hans familie sammen.

FASTE ARTIKLER

- 8 Noter til oktoberkonferencen: Forslag fra generalkonferencen**
Tina Spencer
- 9 Undervis i Til styrke for de unge: Fysisk og mental sundhed**
- 10 Kirkenyt**
- 38 Sidste dages hellige røster**
- 80 Til vi ses igen: Jeg sværger ...**
R. Val Johnson

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Fotoillustration: Cody Bell. Bagsiden: Fotoillustration: Cody Bell. Indersiden af forsiden: Fotoillustration: Stockphoto/Thinkstock

42

42 Hvordan kan jeg få succes som missionær?

Lauren Bangerter Wilde

Vi blev afvist, hvorend vi kom, og jeg blev fortvivlet. Jeg måtte finde en ny definition på succes.

Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer.

Vink: Del frugten.

46 Bliv en Forkynd mit evangelium-missionær
 Ældste David A. Bednar
Disse fem betingelser vil hjælpe dig til at blive en bedre missionær.

51 Bare smil og sig nej
 Hazel Marie Tibule
Hvordan kunne jeg sige nej til firmaets direktør?

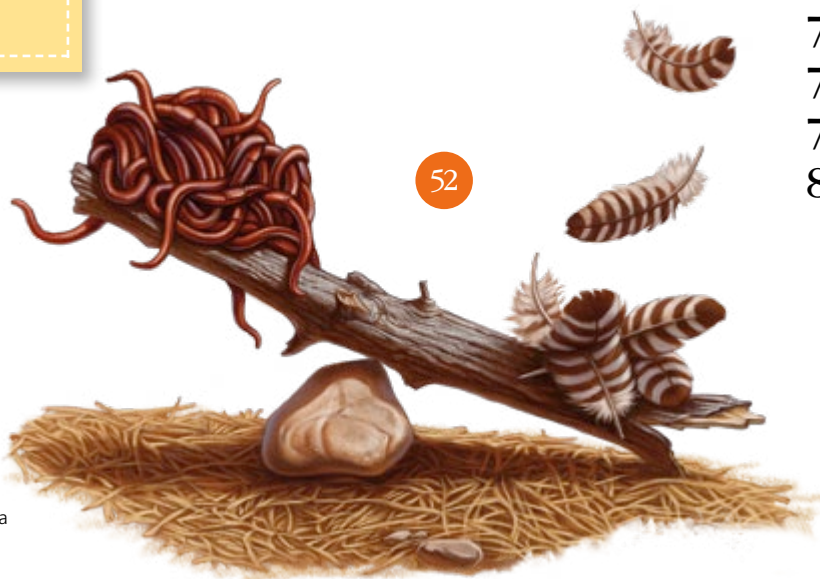
52 Til styrke for de unge: Vær stærk, vær sund, vær klog
 Ældste Adrián Ochoa
På med kondiskoene og i gang!

54 Følg i hans fodspor
 Melissa Zenteno
Det kan føles som en stor udfordring at blive som Jesus Kristus, men hele processen begynder med dit første skridt.

56 Spørgsmål og svar
Hvad siger jeg til ikkemedlemmer, der spørger, hvorfor nogle af Kirkens medlemmer ikke efterlever vore standarder?

58 Hvorfor og hvad skal jeg bekende til min biskop?
 Ældste C. Scott Grow
Omvendelse er en personlig sag mellem Herren og mig. Hvorfor skal jeg også tale med min biskop?

52

61

61 Invitér Frelseren ind
 Ældste O. Vincent Haleck
Frelseren venter på at blive inviteret ind i dit liv!

62 Helt ny diakon
 Jane McBride Choate
Benjamin var nervøs for at skulle omdele nadveren. Kunne han virkelig gøre det?

64 På rejsen: Ventende i Winter Quarters
 Jennifer Maddy

66 De hellige gør stop i Winter Quarters
 Arie Van De Graaff

67 Særlige vidner: Hvordan taler Jesus Kristus til profeter?
 Ældste D. Todd Christofferson

68 Hjælp Viola
 Charlotte Mae Sheppard
Viola har altid været tarvelig over for Emma. Hvorfor skulle Emma så være sød mod hende?

70 Få Primary hjem: Jeg vil fortælle alle Guds børn om evangeliet

72 Camille fra New York City

74 Vores side

76 Til mindre børn

81 Portræt af en profet: David O. McKay

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster,
Christoffel Golden jun., Anthony D. Perkins

Adm. direktør: David T. Warner

Leder af familie- og medlemsstøtte: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt

Udgivelsesassistent: Melissa Zenteno

Redaktion: Sue Barrett, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H.
Garff, Jennifer Grace Jones, Hikari Loftus, Michael R. Morris,
Richard M. Romney, Paul VanDenBergh, Julia Woodbury

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Kerry Lynn C.
Herrin, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren,
Scott M. Mooy, Brad Teare

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Kevin C. Banks, Connie
Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby,
Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Abonnement af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstochholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail
til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk,
japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk,
kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk,
norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai,
tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.
(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

October 2013 Vol. 162 No. 10. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from
a recent issue; old and new address *must* be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-
5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Forslag til familieaften

*Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.
Her følger to eksempler:*

FOTOILLUSTRATION: CRAIG DIMOND

»Bliv en Forkynd mit evangelium-missionær«, s. 46: Overvej som familie at drøfte de fem egenskaber ved *Forkynd mit evangelium*-missionærer. Prøv derefter at øve principperne. I kan kort gennemgå et afsnit i *Forkynd mit evangelium* sammen og få forskellige familiemedlemmer til at skiftes til at prøve at undervise dele af missionærlektionerne, mens andre i familien lader som om, at de er undersøgere. I kan drøfte udfordringerne ved missionering og brainstorme om måder, hvorpå man udvikler de egenskaber, som ældste David A. Bednar beskriver.

»Vær stærk, vær sund, vær klog«, s. 52: Overvej efter at have gennemgået ældste Adrián Ochoas artikel at planlægge en aktivitet, der giver jeres familie mulighed for at være fysisk aktive sammen. I kunne spille en sport eller gå en tur. Tilpas jeres aktivitet familiemedlemmernes alder og evner (I kunne fx bede jeres ældre børn om at hjælpe de yngre børn med at fuldføre aktiviteten). Efter jeres aktivitet kan I som familie drøfte fordelene ved en aktiv livsstil. I kan også planlægge måder, hvorpå I som familie kunne følge vores levende profeters råd om at tage vare på vores krop.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Aktivering, 4, 30, 38

Banden, 80

Bekendelse, 58

Biskopper, 58

Børn, 76

Eksempel, 12, 56

Forberedelse, 26

**Forkynd mit evangelium,
42, 46, 54**

Fred, 34

Fristelse, 51, 80

Helligånden, 41, 46

Jesus Kristus, 7, 76

Kirkens historie, 64, 66

**Kristuslignende
egenskaber, 54**

McKay, David O., 81

**Missionering, 20, 30, 40,
42, 46, 61, 70, 72**

Modgang, 42, 64, 68

Mål, 12, 54

**Næstekærlighed, 4, 20,
34, 68**

Om at dømmes, 56

Omvendelse, 58

Pionerer, 64

Profeter, 67

Præstedømmet, 62, 76

Retskaffenhed, 12, 51

Skabelsen, 7

Sprog, 80

Standarder, 56, 80

Sundhed, 9, 52

Templet, 18, 34

Tilgivelse, 58, 68

Venskab, 39, 40, 72

Visdomsordet, 9, 51, 52

Åbenbaring, 67

Præsident
Thomas S. Monson

VORES ANSVAR FOR AT KOMME TIL undsætning

For sidste dages hellige er det af evig betydning at komme vore brødre og søstre, som af den ene eller anden grund er kommet væk fra at være aktive i Kirken, til undsætning. Kender vi personer, der engang favnede evangeliet? Hvis det er tilfældet, hvad er så vores ansvar for at komme dem til undsætning?

Tænk over de tabte blandt de ældre, enkerne og de syge. Alt for ofte finder man dem i isolationens solsvedne og øde ørken, som også kaldes ensomhed. Når ungdommen rinder ud, når helbredet svigter, når kræfterne svinder, når håbets lys blafrer svagt, så kan de komme til undsætning og støttes af en hånd, der hjælper, og et hjerte, der kender til medfølelse.

Der findes selvfølgelig andre, der må komme til undsætning. Nogle kæmper med synd, mens andre vandrer i frygt eller apati eller uvidenhed. Uanset årsagen har de isoleret sig selv fra aktivitet i Kirken. Og de vil næsten helt sikkert forblive fortabte, medmindre der i os – de aktive medlemmer af Kirken – vækkes et ønske om at komme dem til undsætning og redde dem.

En, der kan vise vej

For et stykke tid siden modtog jeg et brev, skrevet af en mand, der var afvejet fra Kirken. Det er et typisk eksempel på alt for mange af vore medlemmer. Efter at have beskrevet, hvordan han blev inaktiv, skrev han:

»Jeg havde så meget, og nu har jeg så lidt. Jeg er ulykkelig og føler det som om, at alt mislykkes for mig. Evangeliet har aldrig forladt mit hjerte, selv om det har forladt mit liv. Jeg beder om, at I beder for mig.

Glem ikke os, fortabte sidste dages hellige, der er herude. Jeg ved, hvor Kirken er, men til tider føler jeg, at jeg har brug for én, der kan vise mig vej, opmuntre mig, fjerne min frygt og bære vidnesbyrd for mig.«

Mens jeg læste dette brev, tænkte jeg tilbage på et besøg i et af verdens store kunstgallerier – det berømte Victoria and Albert Museum i London i England. Der finder man et smukt indrammet mesterværk, der blev malet i 1831 af Joseph Mallord William Turner. Maleriet skildrer tunge, sorte skyer og det oprørte havs rasen, der varsler om fare og død. Et lys fra et strandet fartøj stråler i det fjerne. I forgrunden er der en stor redningsbåd, der kastes rundt af de frådende bølger, der slår ind. Mændene trækker kraftigt i årerne, mens redningsbåden kaster sig ud i stormen. På land står der en hustru og to børn, våde af regn og med blæsten piskende mod dem. De stirrer bekymret ud over havet. I mine tanker forkortede jeg titlen på maleriet. For mig blev det »Til undsætning«.¹

Midt i livets storme, lurer faren. Mænd og kvinder, drenge og piger er strandede og står over for ødelæggelse. Hvem vil lede redningsbådene og lade hjemmets og familiens hygge bag sig for at komme dem til undsætning?

Vores opgave er ikke uoverkommelig. Vi går Herrens ærinde, vi har ret til hans hjælp.

Da Mesteren vandrede på jord, kaldte han fiskere i Galilæa til at forlade deres net og følge ham, idet han erklærede: »[Jeg vil] gøre jer til menneskefiskere.«² Må vi tilslutte os fiskere af mænd og kvinder, så vi må kunne yde den hjælp, vi kan.

Det er vores pligt at række ud og komme dem til undsætning, som har forladt sikkerheden ved at være aktiv, så de kan blive bragt til Herrens bord for at tage for sig af hans ord, nyde fællesskab med hans Ånd og »ikke længere [være] fremmede og udlændinge. I er de de helliges medborgere og hører til Guds husstand.«³

Kærlighedens princip

Jeg er nået frem til, at en stor del af tilbagevenden til aktivitet og ændringer af holdninger, vaner og handlinger, beror på to grundlæggende årsager. For det første vender personer tilbage, fordi nogen har vist dem deres evige muligheder og har hjulpet dem til at beslutte sig for at opnå dem. De mindre aktive kan ikke ret længe forblive tilfredse med middelmådighed, når først de ser, at det fortræffelige er inden for deres rækkevidde.

For det andet vender andre tilbage, fordi kære eller »de helliges

medborgere« har fulgt Frelserens formaning, har elsket deres næste som sig selv,⁴ og har hjulpet andre med at opfylde deres drømme og opnå deres ambitioner.

Katalysatoren i den proces har været – og vil fortsat være – kærlighedens princip.

På en meget virkelig måde er personerne i havsnød på Turners maleri, ligesom mange af vore mindre aktive medlemmer, som venter på, at dem i redningsbådene kommer dem til undsætning. Deres hjerte længes efter hjælp. Mødre og fædre beder for deres sønner og døtre. Hustruer anrårber himlen om, at deres ægtemand

kan nås. Sommetider beder børn for deres forældre.

Det er min bøn, at vi må have et ønske om at komme de mindre aktive til undsætning og bringe dem tilbage til glæden ved Jesu Kristi evangelium, at de sammen med os må tage del i alt, hvad et fuldt medlemskab kan tilbyde.

Må vi række ud og komme de tabte omkring os til undsætning: De ældre, enkerne, de syge, dem med handicap, mindre aktive og dem, der ikke holder befalingerne. Må vi række ud til dem med en hjælpende hånd og et hjerte, der kender til medfølelse. Ved at gøre dette vil vi bringe glæde til deres hjerte, og vi vil opleve den rige tilfredsstillelse, der kommer til os, når vi hjælper andre på vejen til evigt liv. ■

NOTER

1. Maleriets fulde titel er *Life-Boat and Manby Apparatus Going Off to a Stranded Vessel Making Signal (Blue Lights) of Distress*.
2. Matt 4:19.
3. Ef 2:19.
4. Se Matt 22:39.

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Overvej at spørge de personer, som du besøger, om de kender nogen, der kæmper med at komme i kirke. I kunne vælge en person og drøfte måder, hvorpå man kunne vise kærlighed, såsom at invitere denne til at deltage i en familieaften eller komme til middag.

Jens gave

Josi S. Kilpack

Jeg traf en række forkerte valg under mit andet år i gymnasiet. De valg førte til alvorlige konsekvenser og ulykkelighed, og jeg besluttede mig for at bruge min sommerferie på at foretage forandringer. Da skoleåret begyndte igen, spiste jeg frokost ude på toilettet eller i en tom gang for at undgå de dårlige bekendtskaber, der ventede på at byde mig velkommen tilbage.

Jeg havde aldrig følt mig så alene.

Så sendte Gud mig en gave: Han sendte mig Jen. Hun dømte mig aldrig for mine fejltagelser, men opmuntrede

mig i stedet til at blive ved med at bevæge mig i den rigtige retning. Det at vide, at hun ville være på skolen for at hjælpe mig, hjalp mig til at fortsætte med at læse i skrifterne og nære mit vidnesbyrd. Da dimissionen nærmede sig, havde jeg bevist over for mig selv, at jeg var opsat på at ændre mig.

Jeg tænker sommetider på, hvor jeg ville være i dag, hvis ikke Jen havde rakt ud efter mig. Kunne jeg have holdt fast i mine principper uden hende? Heldigvis finder jeg aldrig ud af det, for hun var der med hele sit hjerte, klar og villig til at hjælpe mig.

Forfatteren bor i Utah, USA.

BØRN

Måder at komme til undsætning på

Præsident Thomas S. Monson lærer os, at vi bør række ud til andre, heriblandt til de ældre, enkerne, de syge, de mindre aktive og dem, der

har brug for ekstra hjælp. Se på billederne herunder og tegn en cirkel omkring dem, der viser noget, som du kunne gøre for at hjælpe andre.

På linjerne herunder kan du skrive forslag til, hvordan du kan hjælpe andre. Du kan bruge billederne som inspiration.

Gennemgå bønsmødet dette materiale og søg at få at vide, hvad I skal fortælle de søstre, I besøger. Hvordan kan en forståelse af Frelserens liv og mission styrke jeres tro på ham og velsigne dem, I våger over? Få yderligere information ved at besøge reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi guddommelige mission: Skaber

Dette er første del af en serie af besøgsbudskaber, der behandler forskellige aspekter ved Frelserens mission.

Jesus Kristus »skabte himlene og jorden« (3 Ne 9:15). Det gjorde han gennem præstedømmets kraft under ledelse af vor himmelske Fader (se Moses 1:33).

»Hvor bør vi være taknemlige for en vis Skaber, der skabte en jord og satte os på den,« har præsident Thomas S. Monson sagt, »... så vi kan opleve en prøvetid, hvor vi får mulighed for at bevise, hvem vi er, for at gøre os fortjent til alt det, som Gud har forberedt til os.«¹ Når vi anvender vores handlefrihed til at adlyde Guds befalinger og omvende os, bliver vi værdige til at vende tilbage og bo med ham.

Angående skabelsen har præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, sagt:

»Vi er årsagen til, at han skabte universet! ...

Det er et paradoks ved mennesket: Sammenlignet med Gud, er mennesket

intet, og dog betyder vi alt for Gud.«² At vide, at Jesus Kristus skabte jorden til os, fordi vi betyder alt for vor himmelske Fader, kan hjælpe os med at øge vores kærlighed til dem.

Fra skrifterne

Joh 1:3; Hebr 1:1-2; Mosi 3:8; Moses 1:30-33, 35-39; Abr 3:24-25

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Livets løb«, *Liahona*, maj 2012, s. 91.
2. Dieter F. Uchtdorf, »I betyder noget for ham«, *Liahona*, nov. 2011, s. 20.
3. Joseph Smith, i *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 171.
4. *Døtre i mit rige*, s. 171.
5. Joseph Smith, i *Døtre i mit rige*, s. 169.

Tro, Familie,
Tjeneste

Fra vores historie

Vi er blevet skabt i Guds billede (se Moses 2:26-27), og vi har guddommeligt potentiale. Profeten Joseph Smith formåede søstrene i Hjælpeforeningen til at »leve op til deres privilegier.«³ Med udgangspunkt i denne opmuntring er søstrene i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blevet belært om at leve op til deres guddommelige potentiale ved at fuldføre Guds hensigt med dem. »Når de kommer frem til en forståelse af, hvem de vittelig er – Guds døtre med en medfødt evne til at elske og udvise omsorg – opnår de deres potentiale som hellige kvinder.«⁴

I er nu sat i en situation, hvor I kan handle på de sympatier, som Gud har plantet i jeres indre,« sagde profeten Joseph Smith. »Hvis I lever op til disse principper, så er det stort og herligt! Hvis I lever op til jeres privilegier, kan englenerne ikke forhindre i at blive jeres omgangsfæller.«⁵

HVAD KAN JEG GØRE?

1. Hvordan øges vores kærlighed til Frelseren, når vi stræber efter at forstå vores guddommelige ophav?
2. Hvordan kan vi vise vores taknemlighed for Guds skaberværker?

GENERALKONFERENCEFORSLAG

Tina Spencer

»Gæt, hvem, der kommer til middag?«

Femten dage inden generalkonference hænger vores familie vores skilt op, der bekendtgør begyndelsen på »Gæt, hvem der kommer til middag?« Så hænger vi de seneste billeder op af vore profeter, seere og åbenbarere, fra det forrige konferencenummer af Liahona.

Jeg forbereder mig ved at søge information om den pågældende profet, som vi den aften byder velkommen. Somme tider finder jeg genstande, vi har i hjemmet, som repræsenterer nogle få ting, som jeg fandt frem til, og sætter dem på en tallerken. Under aftensmaden fortæller jeg små historier om hver enkel genstand, mens alle de andre prøver at gætte, hvem det er. Andre gange

genfortæller jeg en eller to historier, som den pågældende profet fortalte under foregående generalkonference.

Jeg forbavsnes over de ting, som mine børn kan huske om vores elskede profeter og apostle, og jeg ved, at denne enkle leg også har øget min kærlighed til og kundskab om disse storslåede mænd.

Mit eget eksemplar af konferencen

Da ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum og hans hustru, Kathy, gæstede vores stavskonference, delte søster Andersen en beretning med os. Hun fortalte, at da de boede i Frankrig, tog hun fotokopier af konferencetalerne til hver af deres børn – selv de mindste børn. Hun fik et chok, da hun hørte den høje pris for fotokopieringen. Så fik hun denne tanke:

»Hvor meget er det værd for dig, at din familie kan få profeternes ord?«

Denne beretning rørte mig dybt, og jeg sikrede mig, at alle i vores familie havde sit eget eksemplar af konferencetalerne. Vores døtre blev meget begejstrede. Vi anvendte dem til familieaften og under skriftstudium. Jeg fik stor glæde af at se en datter læse talerne for sig selv og markere dem med sin highlighter. En anden datter, der for nylig var blevet døbt, tiggede mig om at læse dem med hende, bare os to.

Konferenceudfordring

Som led i min lektion i Hjælpeforeningen udfordrede jeg hver søster til at genlæse talerne fra forrige konference; nogle søstre genlæste talerne, andre så dem på nettet. Flere søstre gav udtryk for, hvor meget bedre forberedt de følte sig til den kommende konference. ■

Forfatteren bor i Washington, USA.

FYSISK OG MENTAL SUNDHED

For nogle unge kan mangel på anvendelsen af principperne for fysisk kondition blive en stor hindring for at stifte venskaber og opbygge selvtillid. Desuden er fysisk og følelsesmæssig sundhed af afgørende betydning, men ofte er de også underudviklede aspekter ved missionsforberedelsen. På s. 52-53 i dette nummer taler ældste Adrián Ochoa fra De Halvfjerds om, hvordan varetagelsen af vores krop kan sikre fysisk og følelsesmæssig sundhed. Han påmindes os om at dyrke motion og adlyde visdomsordet (se L&P 89), så vi kan være sunder og gladere. Når I hjælper jeres børn med at lære og anvende principperne ved fysisk og følelsesmæssig sundhed, vil de kunne øge deres selvtillid og forberede sig på fremtidig tjeneste.

Som ældste Ochoa siger: »At tage vare på din krop vil også velsigne dit sind og hjælpe dig til at huske på, at du er Guds barn og kan være selvstikker og glad. Vores følelsesmæssige, fysiske og åndelige sider er alle kædet sammen.«

Forslag til undervisning af de unge

- Læs ældste Ochoas artikel sammen og lav en motionsplan for

familien med specifikke, realistiske mål angående motion.

- Læs afsnittet om fysisk og følelsesmæssig sundhed i *Til styrke for de unge* (s. 25-27) sammen med dine teenagebørn. Drøft, hvad det vil sige at være følelsesmæssig sund.
- Syng »Skønt hårde prøver« (*Salmer og sange*, nr. 207) sammen og drøft, hvad opstandelsen lærer os om vigtigheden af vores fysiske legeme.
- Studér skriftstederne, der er angivet sammen med denne artikel, og drøft, hvad de lærer os om fysisk og følelsesmæssig sundhed.

Forslag til undervisning af børn

- Vis dit barn et billede af et tempel. Tal sammen om, hvad det betyder, når apostlen Paulus belærer om, at vores krop er »et tempel for Helligånden« (1 Kor 6:19), og hvordan denne viden kan hjælpe os med at tage vare på vores krop og sind.
- Lav en liste over sunde fritidsaktiviteter, som dit barn kunne tænke sig, at I lavede sammen

TILKNYTTETE SKRIFTSTEDER

Ordsprogenes Bog 16:32
 Daniels Bog 1:3-20
 Lukasevangeliet 21:19
 Romerbrevet 12:1-2
 1 Korintherbrev 6:19-20
 1 Thessalonikerbrev 5:14
 Alma 38:12; 53:20
 Lære og Pagter 88:15; 89

som familie. Lav dernæst en plan for, hvordan man kan gøre disse aktiviteter til en del af familielivet.

- Drøft måder, hvorpå man kan forstå og håndtere følelser, heriblandt vrede eller bedrøvelse. Syng »Hvis du er i godt humør« (*Børnenes sangbog*, s. 125), »Jeg prøver at bli' som Jesus« (*Børnenes sangbog*, s. 40), eller en anden sang om følelser og om at træffe gode valg. ■

Medlemmer kan anmode om deres præstedømmemyndighedslinje

Ryan Morgenegg

Kirkenyt

Kirken kan nu give oplysninger om præstedømmemyndighedslinje som en service til medlemmer, der anmoder om det. Præstedømmemyndighedslinje er rækkefølgen af ordinationer, der går tilbage til Kirkens første tid og i sidste ende til Frelseren.

Selv om en præstedømmebærer, der har embedet som halvfjerds, kan medtages på et medlems personlige myndighedslinje, føres der ikke særskilte myndighedslinjer for embedet som halvfjerds. Præstedømmemyndighedslinje for ordinerede biskopper og patriarker spores også gennem deres ordination som højpræst.

Der kan kun anmodes om oplysninger om myndighedslinje i Det Melkisedekske Præstedømme, linjer i Det Aronske Præstedømme er ikke tilgængelige. Medlemmer kan anmode om oplysninger om myndighedslinje i Det Melkisedekske Præstedømme udelukkende for dem selv, en søn, der bor hjemme, eller en ung fuldtidsmissionær. Disse dokumenter er ikke officielle kirkeoptegnelser.

Hvis du ønsker at anmode om din præstedømmemyndighedslinje, så oplys dit fulde navn, fødselsdato, medlemsnummer (findes på din tempelanbefaling eller kan fås af menighedssekretæren), navn på personen, der ordinerede dig til embedet som ældste eller højpræst (hvis kendt) samt adresse og telefonnummer eller e-mailadresse.

Send din anmodning til:

Priesthood Line of Authority

Global Service Center

120 North 200 West

Salt Lake City, Utah 84103-1514, USA

Fax: 001-801-240-6816

Telefon: 001-800-453-3860, lokal 2-3500

E-mail: Send en e-mail til

lineofauthority@ldschurch.org med »PLA« i emnelinjen. Du vil modtage en formular, som du skal udfylde og sende tilbage (der udsendes et automatisk svar til alle mail, der indeholder »PLA« i emnelinjen). ■

Præstedømmemyndighedslinjen for de personer, der udfører ordinationer, kan føres tilbage til Frelseren.

Dansere med vifter danner tallet »20« ved en festlighed afholdt for at fejre Kirkens 20-års jubilæum i Mongoliet.

Mongoliet fejrer 20 år med Kirken

Mandag den 15. april 2013 var mere end 300 kirkemedlemmer samlet på højen Zaisan i Ulan Bator i Mongoliet for at fejre Kirkens 20-års jubilæum i dette land. Et kor med 50 medlemmer sang, og gruppen lyttede til en optagelse af ældste Neal A. Maxwell (1926-2004), da han indviede Mongoliet til forkyndelse af evangeliet i 1993.

Ældste Tai Kwok Yuen, tidligere medlem af præsidentskabet for Det Asiatiske Område, der ledsagede ældste Maxwell til Mongoliet i 1993, bemærkede, hvordan »Herrens hænder hele tiden har bevæget sig i denne del af hans vingård.«

En række aktiviteter i løbet af ugen markerede jubilæet. En missionær-sammenkomst tiltrak 200 hjemvendte missionærer. Mere end 1.000 mongoler har tjent som missionærer – næsten hvert tiende medlem i Mongoliet. Der var dåb over alt i Mongoliet fredag aften, 24 mennesker blev døbt denne dag. Mary N. Cook, der for nylig blev afløst fra Unge Pigers hovedpræsidentskab, talte ved et foredrag for Unge

Piger, og et åbent hus for slægtsforskning viste en video med vejledning til det nye Family Tree. En kulturel festlighed viste Mongoliets rige kultur og mange af kirkemedlemmernes talenter.

Sidste dages hellige i Haiti fejrer jubilæet ved at hjælpe med at plante træer

Den 1. maj 2013 deltog Kirkens medlemmer i Haiti i et stort, landsdækkende træplantningsprojekt. Mange nye træer blev plantet på projektets første dag, og mange flere vil følge. Når projektet er afsluttet, vil omkring 400.000 nye træer vokse i Haiti, herunder citron, appelsin, kokos, papaja og eg.

Kirken købte træerne som en del af sin vedvarende støtte til Haitis jord-skælvsgenopretning. Projektet gav også medlemmerne et tjenesteprojekt til at fejre Kirkens 30-årsdag i denne østat. For tre årtier siden besøgte præsident Thomas S. Monson, dengang medlem af De Tolv Apostles Kvorum, Haiti og indviede landet til forkyndelse af det gængs evangelium.

Ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum var til stede i Haiti ved fejringen af jubilæet og præsiderede ved afsløringen af en mindeplade, som markerer Kirkens begyndelse i Haiti.

Kirken donerer fødevarer til Feeding America

I maj 2013 donerede Kirken gennem sin humanitære organisation, Latter-day Saint Charities, fødevarer til Feeding America, USA's største velgørenhedsorganisation, der bekæmper sult. Donationen inkluderede konserves som frugt, grøntsager og bønner, som vil blive distribueret til familier i nød af forskellige folkekøkkener og herberger i hele USA.

Bob Aiken, direktør for Feeding America, sagde, at donationen ville give omkring 625.000 måltider.

Missionærer og medlemmer i Haiti planter træer i bjergene højt over hovedstaden Port au Prince, som kan ses i baggrunden.

FOTO: JASON SWENSEN

Ældste
Quentin L. Cook
De Tolv Apostles
Kvorum

Præsident David O. McKay (1873-1970) fortalte ofte om en hændelse, der fandt sted, mens han tjente som missionær i Skotland. Han led af hjemve, da han kun havde været på mission i kort tid, og brugte nogle få timer på at se det nærliggende Stirling slot. Da han og hans kammerat vendte tilbage fra besøget på slottet, kom de forbi en bygning, hvor der på en sten over døren var indgraveret et citat, som almindeligvis tilskrives Shakespeare, der lød: »Det, som du er, vær det fuldt og helt«.

Mens han mindedes denne oplevelse, forklarede præsident McKay: »Jeg sagde til mig selv eller også gjorde Ånden: »Du er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Du

VÆR
FULDT
OG
HELT

Vær retskafne. Stift en familie. Find en passende måde at forsørge jer på. Tjen i jeres kaldelser. Bered jer på at møde Gud.

er ydermere her som repræsentant for Herren, Jesus Kristus. Du har påtaget dig ansvaret som repræsentant for Kirken.« Så tænkte jeg over, hvad vi havde lavet om formiddagen. Vi havde været på sightseeing, vi havde fået historisk viden, det er sandt, og jeg var vild med det ... Men det var imidlertid ikke missionering ... Jeg tog budskabet på stenen til mig, og fra det øjeblik prøvede vi at gøre vores bedste som missionærer i Skotland.«¹

Dette budskab var så vigtigt og havde gjort stort indtryk på ham, at præsident McKay anvendte det som inspiration resten af sit liv. Han var opsat på, at uanset hvilket ansvar han havde, ville han gøre sit bedste.

Undgå at opføre jer upassende

I lyset af det enorme potentiale I som Kirkens yngre generation rummer for det gode, hvad er min bekymring så for jeres fremtid? Hvilket råd kan jeg give jer? For det første vil I møde et stort pres for at opføre jer på upassende vis – endog til at bruge masker – og blive en person, som ikke rigtig tænker over, hvem I er, eller hvem I ønsker at blive.

I kirkens tidlige historie befandt profeten Joseph Smith, Emma og deres 11 måneder gamle tvillinger, Julie og Joseph, sig i Hiram i Ohio i familien Johnsons hjem. Begge børn led af mæslinger. Joseph og hans lille søn sov på en rulleseng nær fordøren.

I nattens løb brød en gruppe mænd med sortmalede ansigter ind gennem døren og trak profeten udenfor, hvor de bankede ham og dyppede ham og Sidney Rigdon i tjære.

Det mest tragiske ved dette overfald var, at lille Joseph blev udsat for den kolde natteluft og pådrog sig en alvorlig forkølelse, da hans far blev slæbt væk. Som et resultat heraf døde han et par dage efter.²

FOTO AF FELDSTE QUÉNTIN L. COOK AF CRAIG DIMOND; FOTILLUSTRATIONER: SCOTT DAVIS

De, der tog del i profeten Joseph Smiths og hans bror Hyrums martyrium, malede også deres ansigter, for at skjule deres sande identitet.³

I vor tid, hvor det er lettere at være anonym end nogensinde før, gælder det vigtige princip om ikke at bære maske og at være »tro mod troen, som disse martyrer døde for«⁴ i særlig grad.

En af jeres største beskyttelser mod at træffe dårlige valg, er ved ikke at tage anonymitetens maske på. Hvis

Ældste L. Tom Perry var fuldt og helt den, han var, mens han var udstationeret i Japan.

I nogensinde føler et ønske om at gøre det, så vidt, at det er et alvorligt tegn på fare og et af modstanderens redskaber til at få jer til at gøre noget, som I ikke bør gøre.

I dag er det almindeligt at skjule sin identitet, når man skriver hadefulde, bidende og intolerante meddelelser anonymt på internettet. Nogle omtaler det som *inflammatorisk*.

Apostlen Paulus skrev:

»Far ikke vild! Slet omgang fordærver gode sæder.

Bliv for alvor ædru, og synd ikke! Der er folk, som ikke vil vide noget om Gud« (1 Kor 15:33-34).

Det er tydeligt, at onde meddelelser ikke blot omhandler dårlige manerer. Hvis de praktiseres af sidste dages hellige

kan de ugunstigt påvirke dem, der ikke kender til Gud eller har et vidnesbyrd om Frelseren.

Enhver brug af internettet til at mobbe, ødelægge et ry eller sætte en person i et dårligt lys er forkasteligt. Det vi ser i samfundet er, at når mennesker bærer anonymitetens maske, er de mere tilbøjelige til den slags opførsel, som er så skadelig for den høflige samtale. Det strider også imod de grundlæggende principper, som Frelseren belærte om.

Frelseren forklarede, at han ikke var kommet for at dømme verden, men for at frelse den. Dernæst beskrev han, hvad dommen betyder:

»Og dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elskede mørket frem for lyset, fordi deres gerninger var onde.

For enhver, som øver ondt, hader lyset og kommer ikke til lyset, for at hans gerninger ikke skal afsløres.

Men den, der gør sandheden, kommer til lyset, for at det skal blive åbenbart, at hans gerninger er gjort i Gud« (Joh 3:19-21; se også vers 17-18).

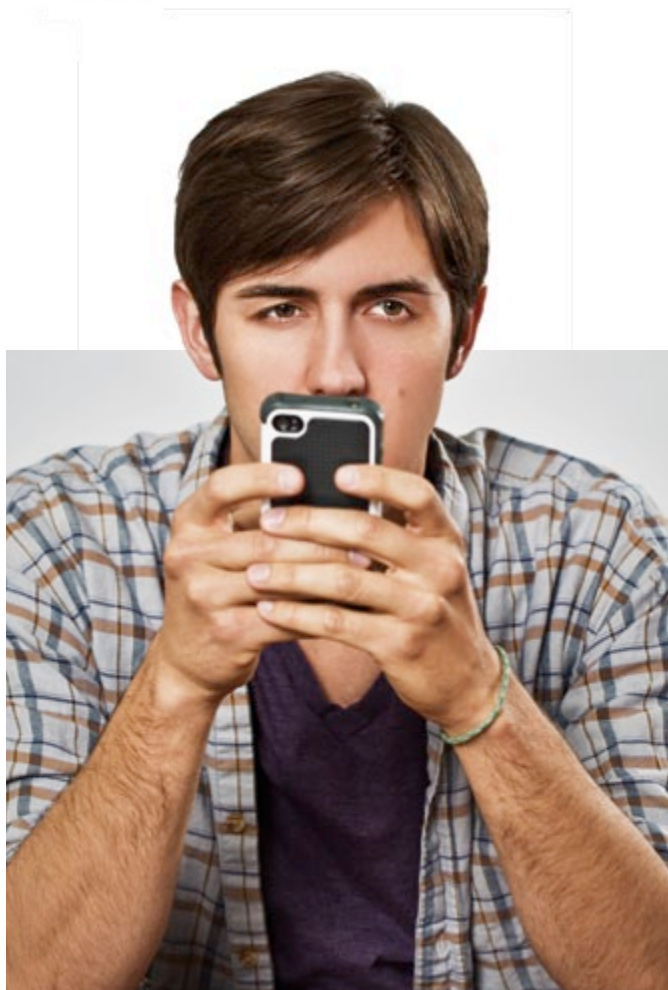
De retskafne behøver ikke at maskere deres identitet.

Opfør jer i overensstemmelse med jeres inderste overbevisning

I opfører jer i overensstemmelse med jeres inderste overbevisning ved at bruge jeres tid på det, der vil opbygge og udvikle jeres karakter og gøre jer mere kristuslignende. Jeg håber, at ingen af jer først og fremmest ser livet som sjov og spas, men snarere som en tid til at »berede sig til at møde Gud« (Alma 34:32).

Et vidunderligt eksempel på at gøre sit bedste og bruge tiden på passende måde, vises i ældste L. Tom Perrys liv, fra De Tolv Apostles Kvorum, da han som marinesoldat tjente i den amerikanske besættelsesstyrke i Japan under 2. verdenskrig. Ældste Perry fortalte om denne begivenhed, da han indtalte sit særlige vidnesbyrd om Frelseren.

»Jeg var blandt de første marinesoldater, der gik i land i Japan, da fredstraktaten efter 2. verdenskrig var blevet underskrevet. Vores ankomst til den ødelagte by Nagasaki, var en af de mest bedrøvelige oplevelser i mit liv. En stor del af byen var totalt ødelagt. Nogle af de døde var endnu

En af jeres største beskyttelser mod at træffe dårlige valg, er ved ikke at tage anonymitetens maske på.

ikke blevet begravet. Som besættelsestropper oprettede vi et hovedkvarter og gik i gang.

Situationen var meget trist, og nogle få af os ønskede at yde mere. Vi gik til divisionens feltpræst og anmodede om tilladelse til at hjælpe med at genopbygge de kristne kirker. På grund af restriktioner fra regeringen under krigen var disse kirker næsten holdt op med at fungere. Deres få bygninger var svært beskadigede. En gruppe af os meldte os frivilligt til at reparere og pudse mure på disse kirkebygninger i vores fritid, så de igen kunne bruges til at afholde kristne gudstjenester i.

... Vi fandt præsterne, der ikke havde været i stand til at prædike under krigen og opfordrede dem til at vende tilbage til deres prædikestole. Det var en stor oplevelse at være sammen med disse mennesker, da de atter oplevede friheden til udøve deres kristne tro.

Da vi var ved at forlade Nagasaki for at tage hjem, skete der noget, som jeg altid vil huske. Vi var ved at stige på toget, som skulle føre os til vore skibe hjemad, og vi blev drillet af mange af de andre marinesoldater. De var sammen med deres kærester og var ved at sige farvel til dem. De grinede af os og gav udtryk for, at vi var gået glip af alt det sjove i Japan. Vi havde blot spildt vores tid med at arbejde og pudse mure.

Mens de var godt i gang med at drille os, kom der op over en lille bakketop nær ved togstationen omkring 200 af disse fremragende japanske kristne fra de kirker, vi havde repareret, gående, mens de sang: 'Fremad, Herrens stridsmænd'. De kom hen til os og overøste os med gaver. Så stillede de sig alle op langs jernbanesporet. Og da toget begyndte at køre, rakte vi vore hænder ud og rørte lige ved deres fingre, mens vi tog af sted. Vi kunne ikke tale, vi var for overvældede. Men vi var taknemlige for, at vi på beskeden vis kunne være med til at genetablere kristendommen i en nation efter krigen.⁵

Tænk over og vær proaktive omkring, hvordan I bruger jeres tid. Som I kan se af ældste Perrys eksempel, så taler jeg ikke om at være påtaget eller overfladisk trofast. Det kan være pinligt for både jer og for Kirken. Jeg taler om, at I bliver det, som I bør blive.

Sæt relevante mål.

Mit tredje råd handler om nogle af de mål, I bør overveje. Omkring samtidigt med at ældste Perry var i Japan med marinesoldaterne, tjente præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, i Japan i flyvevåbnet i slutningen af 2. verdenskrig.

I 2004 ledsagede jeg præsident Packer og andre på en rejse til Japan. Han havde mulighed for at gense nogle af stederne fra tidligere og tænke over nogle af de oplevelser

Præsident Boyd K. Packer er blevet velsignet for at have sat sig retfærdige mål.

og valg, som han traf dengang. Med hans tilladelse vil jeg fortælle om nogle af hans tanker og følelser.

Præsident Packer beskrev en oplevelse på en ø ud for Okinawas kyst. Han betragter det sted som sit åbenbaringsbjerg. Hans personlige forberedelse og møde med andre medlemmer havde styrket hans tro på evangeliets lære. Han manglede dog stadig en bekræftelse – en sikker forvisning om det, han allerede følte, var sandt.

Præsident Packers biografi beskriver det således: »Stik modsat den bekræftende fred, han søgte, stod han ansigt til ansigt med krigens helvede mod de uskyldige. Han søgte ensomhed og tid til at tænke og klatrede en dag

højt op over havet. Der fandt han de udbrændte rester af et bondehus og en forsømt kartoffelmark i nærheden. Og der midt i de døde afgrøder så han ligene af en nedslaget mor og hendes to børn. Synet fyldte ham med en følelse af dyb sorg, som blandede sig med kærligheden til hans egen familie og alle familier.«⁶

Han gik derefter ind i en provisorisk bunker, hvor han gjorde sig overvejelser, tænkte og bad. Da præsident Packer så tilbage på den begivenhed, beskrev han det, som jeg vil kalde en bekræftende, åndelig oplevelse. Han fik inspiration til, hvad han skulle med sit liv. Han havde selvfølgelig ingen anelse om, at han ville blive kaldet til det høje og hellige kald, han nu har. Hans drøm var at blive lærer og frem for alt i Frelserens lærdomme. Han besluttede sig for, at han ville leve retskaffent.

Det kom ret markant til ham, at han måtte finde sig en retskaffen hustru, og at de sammen skulle stifte en stor familie. Denne unge soldat vidste, at hans karrierevalg kun ville give et beskedent udkomme, og at hans søde ledsager måtte have de samme prioriteter og være villig til at leve uden visse materielle goder. Søster Donna Packer var og er den perfekte partner for præsident Packer. De har aldrig haft penge i overflod, men de har altid haft det, de havde brug for. De opdrog 10 børn, og de har måttet yde ofre. De har nu 60 børnebørn og over 80 oldebørn.

Jeg fortæller denne sande beretning, fordi vore mål for ofte er baseret på verdslige værdier. Det altafgørende er faktisk ret enkelt for de medlemmer, som har modtaget de frelsende ordinancer. Vær retskafne. Stift en familie. Find en passende måde at forsørge jer på. Tjen i jeres kaldelser. Bered jer på at møde Gud.

Frelseren lærte os, at »et menneskes liv afhænger ikke af, hvad det ejer, selv om det har overflod« (Luk 12:15).

Opbyg jeres land og lokalsamfund

Udover personlige egenskaber, kvaliteter og beslutninger må I, hvis I skal være den generation, I bør være, opbygge jeres land og lokalsamfundet, hvor I bor. Jeres generation vil være nødt til at forsvare retfærdighed og

Den jødisk/kristne arv vi har arvet, er ikke alene dyrebar, den er også afgørende for vor himmelske Faders plan. Vi må bevare den til fremtidige generationer.

religiøs frihed. Den jødisk/kristne arv vi har arvet, er ikke alene dyrebar, den er også afgørende for vor himmelske Faders plan. Vi må bevare den til fremtidige generationer. Vi må slutte os sammen med gode mennesker af alle trosretninger – især dem, som føler sig ansvarlige over for Gud for deres handlinger. Mennesker, der ville forstå vejledningen om, at »det, som du er, vær det fuldt og helt«. En succesfuld styrkelse af de jødisk/kristne værdier og religiøs frihed vil betegne jeres generation som den store generation, den må være.

Med de udfordringer, der findes i verden i dag, er Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum især optaget af, at I på passende vis deltager i den politiske proces i jeres land. Kirken er neutral, hvad angår politiske holdninger og støtter ingen bestemte kandidater eller partier. Men vi forventer dog, at vore medlemmer er engagerede i at støtte de kandidater og partier, som bygger på principper, der beskytter et sundt styre. Vores lære er tydelig: »Derfor bør man flittigt søge efter [gode,] ærlige ... og kloge mennesker« (L&P 98:10).

Vi har stor tillid til jer. Lederne af Kirken tror oprigtigt på, at I kan opbygge riget på en måde, som ingen tidligere generation har kunnet. I nyder ikke alene godt af vores kærlighed og tillid, men også godt af vore bønner og velsignelser. Vi ved, at jeres generations fremgang er væsentlig for Kirkens fortsatte etablering og rigets udvikling. Vi beder til, at I vil gøre jeres bedste og undgå at bære masker og altid handle i overensstemmelse med jeres sande identitet, sætte jer gode mål og opbygge jeres land og lokalsamfund. ■

Fra et CES-foredrag til unge voksne den 4. marts 2012 på Brigham Young University-Idaho. Hvis du vil læse hele den engelske tekst, så gå ind på lds.org/broadcasts/archive/ces-devotionals/2012/01?lang=eng.

NOTER

1. David O. McKay, i Francis M. Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God*, 1986, s. 45.
2. Se Mark L. Staker, »Remembering Hiram, Ohio«, *Ensign*, okt. 2002, s. 32, 35.
3. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 24.
4. »Skal vi svigte vore pagter«, *Salmer og sange*, nr. 167.
5. L. Tom Perry, i »Joy – Us and Others – Comes by Following the Savior«, <http://lds.org/prophets-and-apostles/what-are-prophets-testimonies?lang=eng>.
6. Lucile C. Tate, *Boyd K. Packer: A Watchman on the Tower*, 1995, s. 58-59.

Gary og Susan Carter

Som tempeltjenere har vi haft velsignelsen af at mødes med disse unge voksne, der kommer til templet for at modtage deres egen begavelse. Det er vores erfaring, at tempelforberedelsesseminaret har været en hjælp for dem, men indflydelsen fra retskafne forældre og ledere har spillet en langt større rolle i at hjælpe dem med at berede sig på at indgå tempelpagter. Som forældre og ledere må vi ikke blot hjælpe de unge med at berede sig på en fuldtidsmission, der kun er af nogle få måneders varighed, men også på at indgå og holde tempelpagter, der varer til evig tid. De første initiativer kan tages i barndommen.

Børnenes beredelse

Forældre kan vise deres børn vigtigheden af templet, ved at komme i templet og ved at bære deres vidnesbyrd om tempeltjeneste. Selv i de områder, hvor regelmæssig tempeldeltagelse ikke er mulig, kan forældre stadig indgyde et ønske i deres børn om at komme i templet.

Præsident Howard W. Hunter (1907-1995) sagde til forældre: »Lad os fortælle vore børn om de åndelige følelser, som vi har i templet. Og lad os mere ivrigt og i ro og mag undervise dem i det, som vi passende kan sige om formålet med Herrens hus.«¹ Vore børn har brug for at vide, at templet er et sted, hvor vi kan modtage svar på bønner,

TEENAGERE og TEMPELPAGTER

Nu, hvor alderskravet til fuldtidsmissionærer er blevet sænket, indgår titusinder flere teenagere hellige tempelpagter.

og hvor vi kan føle Guds kærlighed.

Forældre kan også undervise deres børn i at se fremad og leve værdigt til at få deres egen tempelanbefaling med begrænset adgang til templet, som de har mulighed for at få, når de fylder 12 år. Når tiden kommer, hvor disse unge kan komme i templet, ser vi deres glæde og stolthed, når de fremviser deres anbefaling i templet.

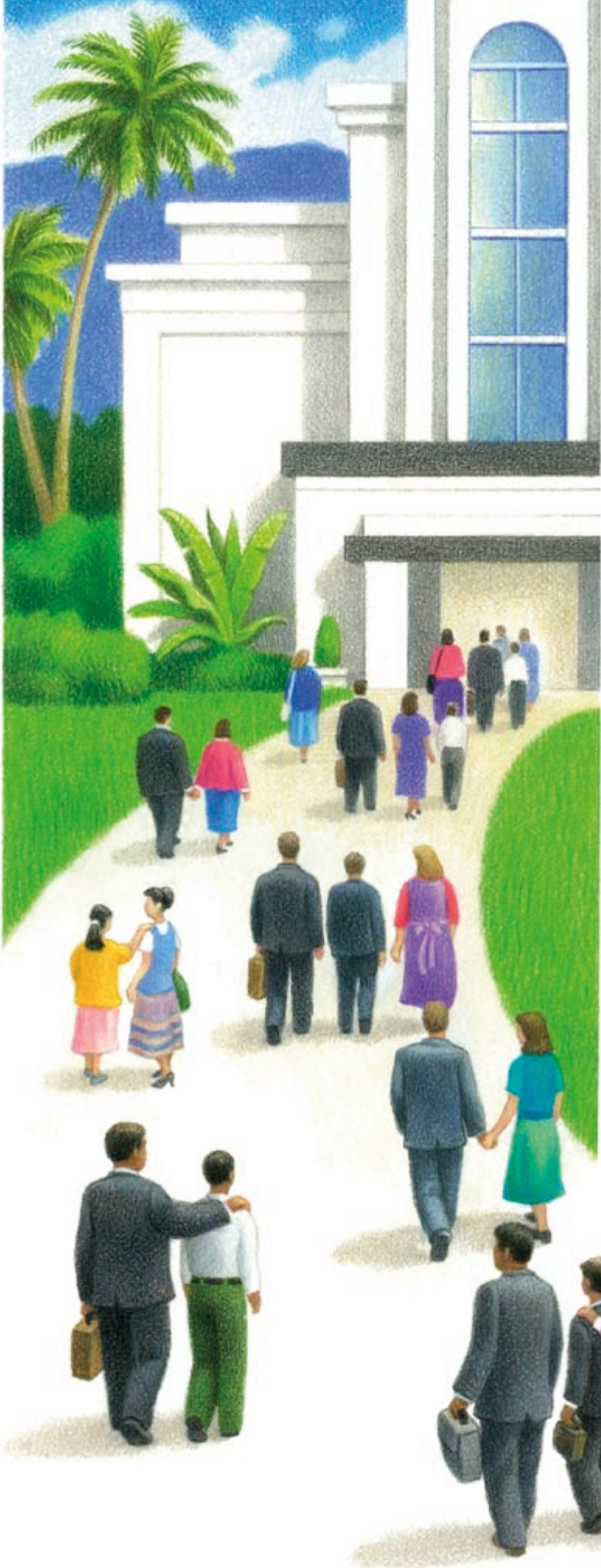
Forberedelse af de unge

Forældre kan hjælpe deres børn med at blive involveret i slægtsforskning, så de kan tage

familienavne til templet, når de fylder 12 år. Til de unge, der allerede tager del i dette, har ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum givet dette løfte: »Jeres kærlighed og taknemlighed for jeres forfædre vil blive styrket. Jeres vidnesbyrd om og omvendelse til Frelseren vil blive dybere og varigt. Og jeg lover jer, at I vil blive beskyttet mod modstanderens skærpede indflydelse.«²

Vi har set mange eksempler på, at dette løfte er blevet opfyldt. For nylig fortalte en ung kvinde os, at hun efter at have søgt på sin bedstemors navn, var taget til templet for at udføre stedfortrædende arbejde for hende. Hun fortalte, at mens hun blev døbt for hende, fik hun et klart indtryk af, at hendes bedstemor ville møde hende i det næste liv. Oplevelser som disse styrker vidnesbyrd og indgyder et ønske om at deltage i flere af templets ordinancer.

Mange af de unge fristes til at klæde sig uanstændigt. Når forældre og ledere klæder sig i pænt og anstændigt tøj, vil de unge forstå, at det kan de også gøre. De unge må forstå, at måden, hvorpå de klæder sig og behandler deres legeme, viser, at de er Kristi disciple.

Forældre kan hjælpe de unge med at berede sig på at komme til templet, ved at hjælpe dem til at forstå de pagter, som de vil kunne indgå der. Tempelpagterne indeholder løfter om, at »iagttage loven om absolut dyd og kyskhed, at være godgørende, menneskekærlig, fordragelig og ren; at hellige både talent og materielle midler til sandhedens udbredelse og den menneskelige families højnelse; bevare hengivenheden til sandhedens sag og på alle måder søge at bidrage til den store forberedelse, at jorden kan blive gjort rede til at modtage sin Konge, Herren Jesus Kristus«.³ Forældre kan vidne om, at de unge livet igennem vil modtage personlige og mægtige velsignelser, når de holder disse pagter. Og disse pagter vil blive mere betydningsfulde for de unge, når deres forældre hjælper dem til at forstå, at både velsignelserne og pagterne er gjort mulige gennem Jesus Kristi forsoning.

Der er mange måder, hvorpå vi kan hjælpe vore børn og unge til at modtage templets velsignelser. Jo bedre beredte de er, jo mere vil de have fred og føle Ånden og derved være i stand til at få store åndelige oplevelser, når de modtager deres begavelse. En opløftende oplevelse i templet vil gøre dem til mere hengivne disciple og bedre missionærer – motiverede til at hjælpe dem, de underviser, med at berede sig på at modtage deres egne hellige tempelordinancer. ■

NOTER

1. Howard W. Hunter, »Følg Guds Søn«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 87.
2. David A. Bednar, »Børnenes hjerte skal vende sig«, *Liahona*, nov. 2011, s. 26-27.
3. James E. Talmage, i *Forberedelse til at indtræde i det hellige tempel* 2002, 34-35.

VORES STORSLÅEDE MISSIONÆRARV

Alle missionærer, forhenværende eller nuværende, tjener i håbet om at gøre livet bedre for andre mennesker.

**LaRene Porter Gaunt
og Linda Dekker Lopez**
Kirkens Tidsskrifter

Nutidens missionærer løfter den store arv at fylde jorden med kundskab om Herren videre (se Es 11:9). Fra Abraham til Paulus til Ammon til Wilford Woodruff, missionærene i skriften og fra Kirkens historie er stærke rollemodeller for nutidens missionærer.

Uanset om vi er lokalmissionærer og forbereder os til en fuldtidsmission, tjener på mission eller er vendt hjem fra mission, så kan vi hente mod og inspiration fra disse eksempler.

Vores missionærer i Bibelen og Den Kostelige Perle

Missionærer fra Det Gamle Testamente er fx Jonas, der blev kaldet til at bringe en advarselsrøst til folket (se Ez 3:17-19). Af Jonas' eksempel ser vi vigtigheden af omvendelse og lydighed. Beretningen om Abraham lærer os om Det Melkisedekske Præstedømmes linje og kraft.

Missionærer fra Det Nye Testamente som Peter og Paulus arbejdede for at bevare Jesu Kristi lærdomme. Ikke desto mindre satte frafaldet med tiden ind i verden. Gud gengav sit evangelium gennem profeten Joseph Smith. Vi arbejder nu, som de missionærer gjorde, for at bevare og fortælle om Jesu Kristi lærdomme.

© 2002 DANIEL A. LEWIS

Jonas på stranden ved Nineve, af Daniel A. Lewis. Jonas omvendte sig og gik ud og prædikede og bekræftede, at Jahve regerer overalt og ikke begrænser sin kærlighed til en enkel nation eller folkeslag (se Jon 1-4).

EN ADVARSELSRØST

»Eftersom Herren er god, kalder han sine tjenere til at advare folk om fare ... Tænk på Jonas. Til at begynde med flygtede han fra Herrens kald til at advare Nineves befolkning, som var blinde over for syndens farer. Han vidste, at ugudelige mennesker gennem tiden har forkastet profeterne og sågar slået dem ihjel. Men da Jonas så drog af sted i tro, velsignede Herren ham med sikkerhed og fremgang.«

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »Lad os hæve vores advarselsrøst«, *Liahona*, jan. 2009, s. 3.

Peter og Johannes for rådet i Jerusalem, af Simon Vedder. Peter og Johannes blev bragt for rådet, og ypperstepræsten spurgte dem: »Vi har udtrykkeligt forbudt jer at undervise i dette navn, og alligevel har I fyldt Jerusalem med jeres lære ... Peter ... svarede: »Man bør adlyde Gud mere end mennesker« (ApG 5:28-29).

Apostlen Paulus, af Karel Skreta. På sine rejser og i sine breve bar Paulus stærke vidnesbyrd om Frelseren op igennem Lilleasien og i store dele af verden, som den så ud dengang.

Melkisedek velsigner Abram [Abraham], af Walter Rane. Melkisedek velsignede Abram (se 1 Mos 14:18-20) og overdrog ham også præstedømmet (se L&P 84:14). Ved en anden lejlighed viste Herren sig for Abram og sagde: »... jeg har til hensigt at ... gøre dig til tjener, der skal bære mit navn i et fremmed land... og du skal være en velsignelse for dine efterkommere efter dig, så de i deres hænder skal bære denne tjenestegerning og dette præstedømme til alle folkeslag« (Abr 2:6, 9).

© GARY L. KAPP, MÅ IKKE KØBERES

UNDERVISNING AF IKKETROENDE

»Mosijas sønner blev missionærer blandt lamanitterne. På trods af at de underviste et folk, hvis traditioner tilsyneladende hindrede en åndelig udvikling, var disse trofaste missionærer med til at tilvejebringe en mægtig forandring i disse lamanitter. Vi ved, at ... »så mange af lamanitterne, som troede på deres forkyndelse og blev omvendt til Herren, faldt aldrig fra« (Alma 23:6).«

Ældste James B. Martino fra De Halvfjerds, »Repentance That Brings Conversion«, *Ensign*, sep. 2012, s. 58.

Ammon fremstilles for kong Lamoni, af Gary L. Kapp. Ammon, en af Mosijas sønner, reddede kong Lamonis flokke. Da kong Lamoni spurgte Ammon, om han var sendt fra Gud, svarede Ammon, at han var et menneske, kaldet af Helligånden til at undervise evangeliet for »[Lamonis] folk, så de må blive bragt til kundskab om det, der er retfærdigt og sandt« (Alma 18:34).

Vores missionærer i Mormons Bog

Alma, Amulek, Mosijas sønner og lamanitten Samuel er blot nogle få af de store rollemodeller på missionærer, som vi finder i Mormons Bog. Hos dem ser vi eksempler på omvendelse, tro, lydighed og mod. Ligesom dem kan vi sætte vores lid til Guds inspiration og åbenbaring i vores missionering.

Han bragte min sjæl glædelige tider af Walter Rane. En engel besøgte lamanitten Samuel og bragte »[Samuels] sjæl glædelige tider« om Frelserens komme (Hel 13:6-7). Som del af sin kaldelse til at prædike for nefitterne, steg Samuel op på Zarahemlas bymur og forkyndte disse glade tider til folket.

Vor missionærarv i Mormons Bog i Lære og Pagter

Efter evangeliets gengivelse, blev det nødvendigt med missionærer. Missionærer som fx Dan Jones, Orson Hyde og Parley P. Pratt fortalte om Mormons Bog og Jesu Kristi evangelium. Nogle som profeten Josephs bror Samuel tjente tæt på deres hjem. Andre rejste langt væk for at fortælle om evangeliet på steder

som Thailand, Sandwich-øerne (Hawaii), Danmark og England.

Disse tidlige missionærer tjente ofte på lange og flere missioner. De forlod forældre, kærestes, hustruer, børn og børnebørn, som vi gør. De er eksempler for os i dag på tro, mod, lydighed, udholdenhed og flid.

Mormonprædikanter, af Arnold Friberg, baseret på det oprindelige maleri af Christen Dalsgaard. Denne scene, der skildrer en af de første sidste dages hellige missionærer, der forkynder Jesu Kristi evangelium for en dansk familie, der er samlet i deres hjem, var typisk for missioneringen i det 19. århundrede. Missionærerne underviste også på gadehjørner og i forsamlingshuse.

Wilford Woodruff gør klar til dåb ved Benbows gård, af Richard A. Murray. I 1840'erne førte Herren Wilford Woodruff til John Benbows gård i Herefordshire i England. »Her fandtes der et folk, der havde bedt om den fordums tids orden,« skrev Wilford. »Som følge heraf døbte jeg seks hundrede inden for de første 30 dage efter jeg var ankommet ... Efter 18 måneders tjeneste i det land, bragte jeg 1.800 mennesker ind i Kirken. Hvorfor? Fordi der var et folk, der var beredt til at høre om evangeliet« (»Discourse«, Deseret Weekly, 7. nov. 1896, s. 643).

Nyankomne missionærer døber indfødte på Sandwich-øerne (Hawaii) så tidligt som i 1851. Dette foto er af meget senere dato.

MA IKKE KOPIRES

Byg på vores missionærarv

Siden præsident Thomas S. Monson til oktober-konferencen 2012 bekendtgjorde, at unge mænd og unge kvinder kunne tage på mission i en tidligere alder, er titusindvis af sidste dages hellige myldret til missionsmarken.

Til aprilkonferencen 2013 tilføjede ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum sit vidnesbyrd om missionering og opmuntrede hver enkelt af os til at blive en vigtig del af dette udfoldende mirakel, ved at være med til at

finde dem, der er klar til at høre om evangeliet:

»Lige så sikkert som Herren har inspireret flere missionærer til at tjene, har han også vakt sindene og åbnet hjerterne hos flere gode, ærlige mennesker, så de vil modtage hans missionærer.

I kender dem allerede, ellers kommer I til det. De er i jeres familie og bor i jeres nabolag. De går forbi jer på gaden, sidder ved siden af jer i skolen og er forbundet til jer online« (»Det er et mirakel«, *Liahona*, maj 2013, s. 78). ■

Pioner i gaderne, af Ken Spencer. Disse to missionærer fortæller en mand om evangeliet foran en boghandel i New Brunswick, New Jersey i USA.

GENGIVET MED TILLADELSE FRA KIRKENES HISTORISKE MUSEUM

DIT MISSIONÆRSKILT

»Hvis du ikke er fuldtidsmissionær med et missionærskilt hæftet på jakken, er tiden inde til at male et på dit hjerte – malet, som Paulus sagde, »ikke ... med blæk, men med den levende Guds ånd«.

Ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum, »Det er et mirakel«, *Liahona*, maj 2013, s. 78.

GENGIVET MED TILLADELSE FRA KIRKEN'S HISTORISKE MUSEUM

Lamanitterne skal blomstre som en rose, af *Joselito Jesus Acevedo Garcia*. Dette billede fanger ånden i missioneringen blandt det spansk-talende folk. To missionærer forbereder sig på at undervise i evangeliet, mens mennesker er i gang med dagens dont. Templet i Lima i Peru, der står midt blandt små huse og naturligt hjemmehørende dyr, repræsenterer Kirkens vækst.

Altid missionærer, af *Juei Ing Chen*. Kirkens medlemmer i Taiwan søger som medlemsmissionærer at dele deres glæde over evangeliet og skrifterne med andre hvor som helst. Skrifterne ligger på bordet, og den høje blå beholder, indeholder skriftruller med et billede af templet i Taipei i Taiwan.

© IRI, GENGIVET MED TILLADELSE FRA JUEI ING CHEN

GENGIVET MED TILLADELSE FRA KIRKEN'S HISTORISKE MUSEUM

Sidste dages hellige i Sierra Leone, af *Emile Wilson*. Den første mission i Sierra Leone blev organiseret i Freetown den 1. juli 2007. Freetown blev Kirkens stav nr. 3.000, den 2. december 2012.

Ældste Eduardo Gavarret

De Halvfjerds

BEREDT TIL DAGENS KAMP

Må vi ved at sætte vores lid til Frelseren, Hærskarernes Herre, blive beredte og ikke snuble på slagmarken.

I 1485 sad Richard den 3. på den engelske trone. Det var ustabile tider, og Richard måtte flere gange forsvare sin krone. Men han var en erfaren veteran, en tapper og kløgtig kriger, der havde en hær på 8-10.000 mænd.

Det samme år udfordrede og konfronterede en prætentend Henry Tudor, jarl af Richmond, Richard, på et sted, der gav navn til slaget: Bosworth Field. Henry havde, modsat Richard, meget lidt kamperfaring, og hans styrker talte kun 5.000 mand. Men han havde gode rådgivere ved sin side – adelsmænd, der havde taget del i lignende kampe, heriblandt nogle mod Richard. Det blev morgen på dagen for slaget, og alt pegede på, at Richard ville sejre.

En berømt, dramatisk legende opsummerer hændelsen den 2. august 1485. Den morgen beredte kong Richard og hans mænd sig på at møde Henrys hær. Kampens vinder ville blive Englands hersker. Kort før kampen sendte Richard en rideknægt hen for at se, om hans fortrukne hest var klar.

»Få hurtigt sko på hesten,« beordrede rideknægten beslagsmeden. »Kongen ønsker at ride foran sine styrker.«

Beslagsmeden svarede, at han måtte vente. »Jeg har givet hestene i hele kongens hær sko på de sidste par dage,« sagde han, »og nu må jeg ud efter mere jern.«

Den utålmodige rideknægt svarede, at han ikke kunne vente. »Kongens fjender rykker frem lige nu, og vi skal møde dem på slagmarken,« sagde han. »Du må klare dig med det, du nu har.«

Som beordret gjorde beslagsmeden det bedste, han kunne, og lavede fire hestesko fra en stang jern. Efter at have banket skoene i rette form, sømmede han tre af dem på hesten. Mens han var i gang med at sømme den fjerde sko, opdagede han, at han ikke havde nok søm.

»Jeg skal bruge et eller to søm mere, og det vil tage tid at banke dem i form,« fortalte han rideknægten.

Rideknægten kunne dog ikke vente længere. »Nu kan jeg høre trompeterne,« erklærede han. »Kan du ikke bare bruge det, du har?«

Beslagsmeden svarede, at han ville gøre sit bedste, men han kunne ikke garantere, at den fjerde hestesko ville holde.

»Bare søm den på,« beordrede rideknægten. »Og skynd dig, ellers bliver kong Richard vred på os begge.«

Snart begyndte kampen. For at samle sine mænd, red Richard op og ned ad marken, og kæmpede og opmuntrede dem med råbet: »Fremad! Fremad!«

Da Richard så ud over marken, så han nogle af sine mænd trække sig tilbage. I frygt for at andre af hans soldater også skulle begynde at trække sig tilbage, galoperede han mod den brudte linje, for at opmuntre dem. Men før Richard kunne nå dem, snublede og faldt hans hest, hvilket slyngede kongen ned på jorden. Præcis som beslagsmeden havde frygtet, var en af hestens sko røget af under kongens desperate galop.

Richard rejste sig hurtigt op, idet hans hest rejste sig og galoperede væk. Mens Henrys hær kom nærmere, svang Richard sit sværd højt i luften og råbte: »En hest! En hest! Mit kongerige for en hest!«

Men det var for sent. Richards mænd var allerede begyndt at flygte i frygt for Henrys hær, der rykkede

HUSK PÅ DE SMÅ TING

»Vær lydige mod de profetiske lærdomme, som Kristus ønsker, du følger. Bortrationa-

lisér ikke fremtidig lykke væk ved at tage genveje i stedet for at anvende sunde evangeliske principper. Husk på: Små ting fører til store ting. Tilsyneladende ubetydelige fejltrin eller forsømmelse kan føre til store problemer. Og vigtigere er, at enkle, vedvarende og gode vaner fører til et liv fyldt af rige velsignelser.«

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum, »Et fredfyldt hjem«, *Liahona*, maj 2013, s. 29.

nærmere, og kampen var tabt. Siden da har mennesker brugt ordsproget:

*Et manglende søm førte til, at man mistede en sko.
En manglende sko førte til, at man mistede en hest.
En manglende hest førte til, at man mistede sejren.
En manglende sejr førte til, at man mistede kongeriget.
Og alt dette på grund af et manglende søm til en hestesko.¹*

Slå vore principper fast

Når jeg tænker på den historie, så tænker jeg, hvordan noget så simpelt som et dårligt fæstnet søm kunne føre til et sådant udfald. Vi kan sammenligne det manglende søm med evangeliets principper. Mangel på evangeliets principper og deres tilhørende værdier og udøvelse, kan efterlade os hjælpeløse på slagmarken i kampen mod fristelse og ondskab.

Hvad mangler vi at udøve i vores liv og familie? Forsømmer vi personlige bønner og familiebønner? Flittigt studium af skrifterne? Regelmæssig afholdelse af familieaften? Betaling af en ærlig tiende? At tjene vore brødre og søstre? Overholdelse af sabbatsdagen? Tempeltjeneste? At elske vores næste?

Vi kan hver især se ind i os selv og finde ud af, hvad det er, vi mangler – hvilket princip eller god vane må vi slå

mere grundigt fast i vores liv og familie? Når vi har udpeget dette princip eller praksis, kan vi handle med flid og beslutsomhed for at slå det søm fast – for at efterleve det princip mere fuldt ud, og for at berede os selv og vores familie bedre på at stå for det, der er ret.

I Lære og Pagter giver Herren råd: »... tag frelsens hjelm og min Ånds sværd, hvilken Ånd jeg vil udøse over jer, og mit ord, som jeg åbenbarer for jer, og ... vær trofaste, indtil jeg kommer« (27:18).

Frelseren har lovet sine trofaste tjenere dette: »... deres arm skal være min arm, og jeg vil være deres skjold og værn; og jeg vil binde op om deres lænder, og de skal kæmpe med mandsmod for mig ... og ved min harmes ild vil jeg bevare dem« (L&P 35:14).

Må vi huske på, at selv hvis »hesten gøres rede til krigens dag«, som Ordsprogenes Bog lyder, så er »sejren ... Herrens sag« (21:31). Må vi følge Moronis invitation om at komme »til Kristus, og [blive] fuldkommengjort i ham« (Moro 10:32). Og ved at sætte vores lid til Frelseren, Hærskarernes Herre, må vi da være beredt og ikke snuble på slagmarken i kampen mod ondskab. ■

NOTE

1. Se »For Want of a Horseshoe Nail«, i William J. Bennett, red., *The Book of Virtues: A Treasury of Great Moral Stories*, 1993, s. 198-200.

Fremskynd

ARBEJDET MED FRELSE

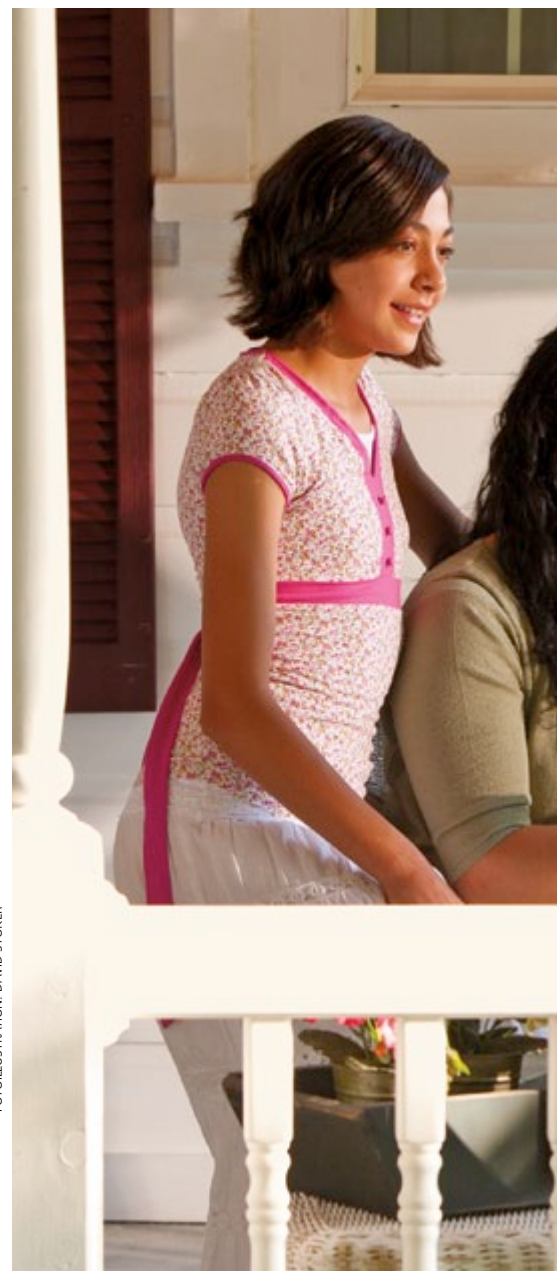
Når vi inviterer, holder af og tjener andre, bliver vi Jesu Kristi sande disciple og hjælper med at fremskynde arbejdet med frelse.

Selvom der hersker begejstring for, at fuldtidsmissionærene arbejder online og giver rundture i kirkebygningerne, er disse ændringer kun en lille del af det store billede i arbejdet med frelse. Det er endnu vigtigere, hvordan vi som medlemmer passer ind i det store billede med at fremskynde arbejdet med frelse. Vi bliver ikke bedt om at involvere os i et nyt program. Vi bliver ganske enkelt opfordret til at være Jesu Kristi sande disciple. Vores rolle er at fordybe os i at holde af og tjene dem omkring os – trøste en kollega i nød, invitere vore venner til en dåb, hjælpe en ældre nabo med hans havearbejde, invitere et mindre aktivt medlem hjem til middag eller hjælpe en nabo med hendes slægtsforskning. Det er alt sammen naturlige, venlige måder at invitere mindre aktive medlemmer og mennesker, der ikke er af vores tro, ind i vores liv og som følge heraf ind i evangeliets lys. Når vi har sjove og hellige stunder sammen med dem, kan det være den mest effektive måde, nogen af os kan »arbejde i [Jesu Kristi] vingård for menneskesjælens frelse« (L&P 138:56).

Hvad er arbejdet med frelse?

Arbejdet med frelse er vor himmelske Faders værk med at »tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). Dette vigtige arbejde indbefatter medlemsmissionering, fastholdelse af nyomvendte, aktivering af mindre aktive medlemmer, tempeltjeneste og slægtsforskning samt undervisning i evangeliet.¹ Alt for ofte mener vi, at disse aspekter af evangeliet ikke har noget med hinanden at gøre. Men i *Arbejdet med frelse: Verdensomspændende transmission for ledere* den 23. juni 2013 belærte ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum om, at »arbejdet virkelig ikke [kan] adskilles. Disse områder er ikke adskilte. De er alle en del af arbejdet med frelse.«²

Vendingen »Fremskynd arbejdet med frelse (Hastening the Work of Salvation)« – navnet på transmissionens tilhørende hjemmeside (hasteningthework.lds.org) – henviser til Herrens løfte: »Se, jeg vil

FOTOILLUSTRATION: DAVID STOKER

fremskynde mit værk, når tiden er inde» (L&P 88:73).

Essentielle præstedømmeordinancer – dåb, bekræftelse, ordination til præstedømmet for mænd og tempelordinancer – står som milepæle langs vejen tilbage til vor himmelske Fader. Når vi tager del i arbejdet med frelse, følger og inspirerer vi andre til at følge pagtens sti.

Medlemmer og missionærer arbejder sammen under præstedømmets nøgler

Tiden er kommet til igen at fokusere på det grundlæggende princip, at det at være medlem af Herrens kirke

betyder, at vi er kaldet til fuldt ud at være engageret i hans arbejde med frelse. Stavspræsidenter og biskopper bærer præstedømmenøglerne til missionering i deres kirkehed³ og hjælper medlemmer til at gøre, hvad Kristi sande disciple gør – lade evangeliets lys skinne for andre. Missionspræsidenter bærer præstedømmenøgler, der gør dem i stand til at lede arbejdet for de missionærer, de leder.⁴ Fuldtidsmissionærer lærer at undervise dem, der er blevet forberedt til at modtage evangeliet. De hjælper medlemmerne med at missionere, ikke den anden vej rundt. Fuldtids- og medlemsmissionærer er således partnere i arbejdet med

at bringe evangeliet til dem, som Herren har forberedt til at modtage det.

Under transmissionen sagde præsident Thomas S. Monson: »Nu er tiden for, at medlemmer og missionærer kommer sammen, arbejder sammen for at arbejde i Herrens vingård og bringe sjæle til ham. Han har forberedt midlerne til, at vi kan fortælle om evangeliet på mange forskellige måder, og han vil hjælpe os i vores indsats, hvis vi vil handle i tro for at udføre hans værk.«⁵

Ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum talte om vigtigheden af kærlighed. Han sagde: »Vi arbejder sammen i tro og i enighed – tro på, at Herren vil lede vore skridt, og enighed med hinanden og med missionærerne, altid motiveret af vores kærlighed til [Jesus Kristus], vores kærlighed til hinanden og vores kærlighed til dem, vi tjener.«⁶

Menighedsråd fører an, missionsledere koordinerer

Menighedsrådet fremmer, støtter og koordinerer under ledelse af biskoppen medlemmernes bestræbelser ved at planlægge og lede arbejdet med frelse i menigheden.⁷

Som medlem af menighedsrådet koordinerer missionslederen »menighedens indsats for at finde, undervise og døbe undersøgere. Han koordinerer dette arbejde med fuldtidsmissionærernes ... arbejde.«⁸

Ældste Nelson talte til missionslederne og sagde: »Vær med til at fylde [missionærernes] aftalebog med meningsfulde muligheder og aftaler, så de ikke har tid til at banke på dørene i en søgen efter mennesker at undervise . . . [I] er forbindelsesleddet mellem missionærerne, menighedsrådet og menighedens medlemmer.«⁹

Fremgangens sande målestok

Som sidste dages hellige er vi velsignet ved at leve i en tid, hvor Herren fremskynder sit værk. Fordi Gud har et formål med at sætte os på jorden på dette tidspunkt, har vi evnen til at gøre mere, end vi tror, vi kan. Så længe vi rækker ud i venlighed og kærlighed til dem, der har brug for vores venskab og hjælp, vil vi ikke fejle. Fremgang som missionær kommer ved at følge den inspiration, som kommer ind i vores sind og hjerte og ganske enkelt indbyde andre til at tage del i vores evangeliecentreret liv. Denne indbydelse er målestokken for fremgang, ikke om folk bliver døbt eller bliver aktive i Kirken. Som ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum sagde til den store skare af missionærer, der nu begynder sig ud i missionsmarken: »Timen er over os, hvor vi nu må sige: »Her kommer de.« Vi må alle planlægge og bruge denne himmelsendte hjælp på den bedst mulige, produktive måde.«¹⁰

Nu er tiden kommet for os alle, hvor vi mere klart skal forstå vores del i arbejdet med at fremskynde arbejdet med frelse. Når vi gør arbejdet med medlemsmissionering, fastholdelse af nyomvendte, aktivering af mindre aktive medlemmer, tempeltjeneste og slægtsforskning og undervisning i evangeliet til en naturlig del af vores liv, vil vi opleve stor glæde og blive velsignet med de åndelige gaver, vi har brug for, for at styrke Kirken i det 21. århundrede. ■

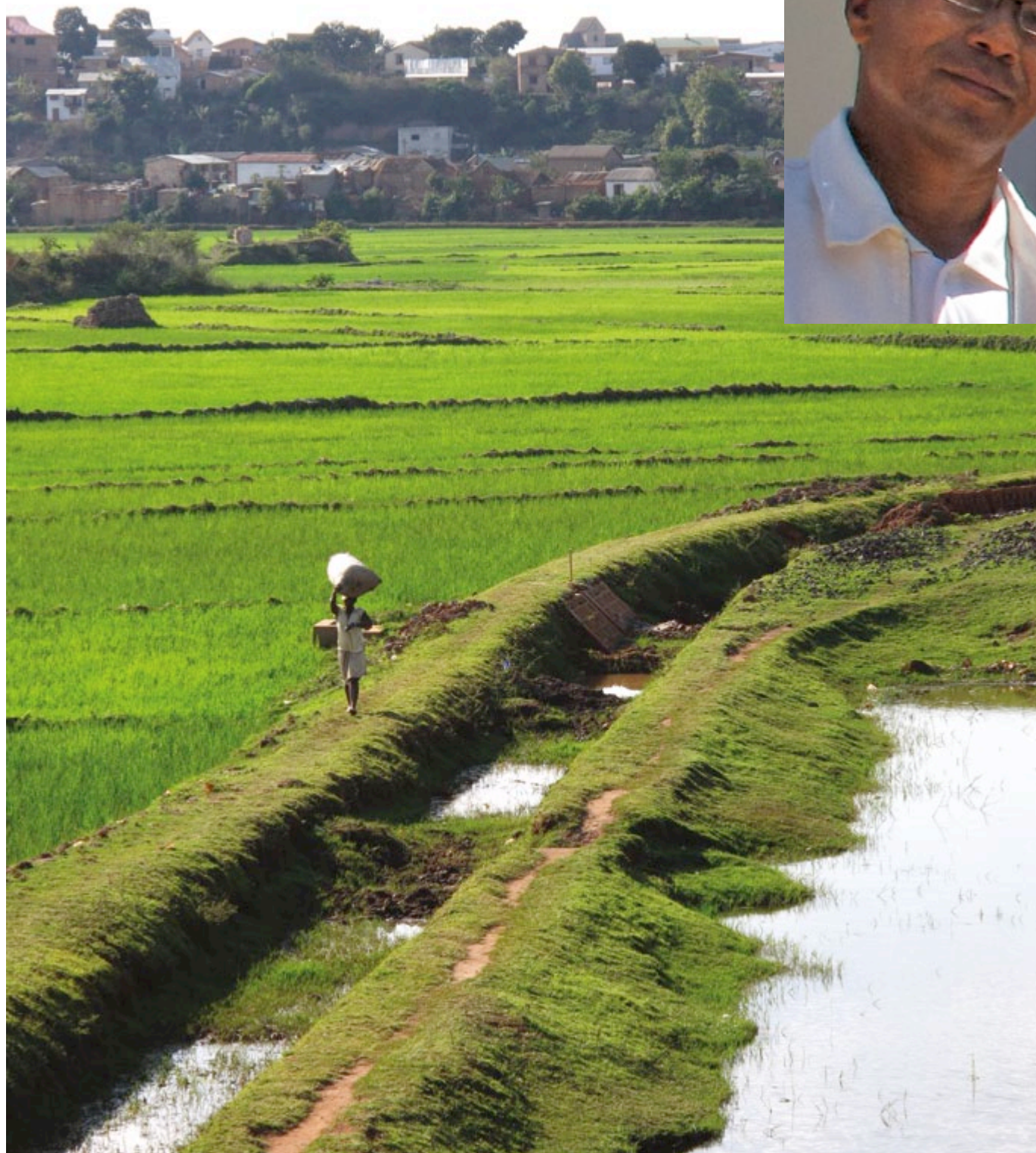
NOTER

1. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, kap. 5.
2. Russell M. Nelson, *Arbejdet med frelse: Verdensomspændende transmission for ledere*, 23. juni 2013, hasteningthework.lds.org.
3. Se *Håndbog 2*, 5.1.6; 5.1.9.
4. Se *Håndbog 2*, 5.1.6.
5. Thomas S. Monson, *Arbejdet med frelse*, hasteningthework.lds.org.
6. Neil L. Andersen, *Arbejdet med frelse*, hasteningthework.lds.org.
7. Se *Håndbog 2*, 5.1.2.
8. *Håndbog 2*, 5.1.3.
9. Russell M. Nelson, *Arbejdet med frelse*, hasteningthework.lds.org.
10. Jeffrey R. Holland, *Arbejdet med frelse*, hasteningthework.lds.org.

For at se en video med *Arbejdet med frelse: Verdensomspændende transmission for ledere* på 26 sprog, gå da ind på hasteningthework.lds.org. Du kan også finde transmissioner, der er arkiveret på 59 sprog på lds.org/broadcasts. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken* findes på 29 sprog på lds.org/manual/handbook.

*At Roger
Randrianarison
samlede missi-
onærerne op i
sin taxa hjalp
ham på vej til at
blive discipel.*

BLIV EN fredsommelig mand

Templet, missioner og tjeneste har hjulpet Roger og hans familie med at bevæge sig frem mod at blive en evig familie.

Matthew D. Flitton

Kirkens Tidsskrifter

Roger Randrianarison vidste, at der manglede noget i hans families tilværelse. »Jeg bad til Gud om hjælp til at finde noget, der kunne retlede min familie,« fortalte han. »Jeg havde et ønske om at lede min familie i noget godt, noget, der kunne føre os på den rette vej.«

Han bekymrede sig over, hvordan han skulle opdrage sine tre børn – sønnerne Randrianandry og Sedinirina og datteren Nirina. Han var ked af, at hans voldsomme temperament havde voldt familien udfordringer. Han ville gerne være en god forælder.

»Jeg indså, at det var mig, der måtte forandre mig, fordi jeg så, hvem jeg var blevet,« sagde han.

Roger havde et par år tidligere mistet sin entreprenørvirksomhed og arbejdede nu som taxachauffør i Antananarivo i Madagaskar. En dag kørte han med to søstermissionærer.

»Da de havde sat sig ind i bilen, spurgte de om mit navn, og om jeg havde en familie,« fortalte han. »De spurgte så, om jeg vidste, hvem Gud var, og om jeg bad til ham.«

Missionærerne sang sange med Roger under turen og inviterede ham til at komme til Kirken. Han forsøgte at komme et par gange, men han kunne ikke få mødetiderne til at passe med sit skema, og mistede kontakten med missionærerne.

Omkring fem måneder senere arbejdede Roger hjemmefra, da han hørte to missionærer tale med en eller anden på den anden side af hegnet. Roger vidste, at de ville komme og tale med ham. Han følte, at han skulle svare ja, uanset hvilke spørgsmål de ville stille ham.

Studium af evangeliet som familie, har bragt familien Randrianarison tættere sammen.

Efter at have præsenteret sig, spurgte missionærerne ham, om han kendte til Gud. Ja. Ville han gerne bede til Gud? Ja. Ville han gerne tale med missionærerne? Ja. Hvor-når? Nu. Missionærerne svarede, at de ville vende tilbage om 20 minutter. Da de vendte tilbage, havde de et medlem med, der boede lige i nærheden.

I løbet af en måned underviste missionærerne Roger mange gange i hans hjem. På grund af det, de havde hørt om Kirken, ønskede resten af familien ikke at få lektionerne med missionærerne. Efter at have lært om evangeliet i en måned, tog Roger i kirke med missionærerne. Den modtagelse, han fik, gjorde indtryk på ham. »Medlemmerne tog imod mig, som om de havde kendt mig i meget lang tid,« fortalte han.

Roger tog hjem efter kirke og fortalte sin familie, at han skulle døbes om en måned, og de kunne frit vælge, om de ville tilslutte sig Kirken eller ej. De bad ham vente, så de kunne slutte sig til ham. De begyndte også at komme til møderne og blev også positivt overraskede.

Den første gang Rogers ældste søn Randrianandry kom i kirke, gjorde Kirkens møder dybt indtryk på ham. »Den første gang jeg kom i kirke, blev jeg meget overrasket over folks ydmyghed,« sagde han. »For det første var de

passende klædt til kirke. Efter det indså jeg, at de virkelig kom med et formål, ikke bare for at vise sig over for andre mennesker.«

Familien Randrianarison blev døbt som familie den 20. februar 2003. På det tidspunkt var Nirina 8 år, Sedinirina var 17 og Randrianandry var 19. Familien holdt op med at arbejde om søndagen og gjorde efterlevelsen af evangeliet til en prioritet.

Forandringer

»Efter jeg var blevet døbt, så jeg mange forandringer i vores hjem,« fortalte Arelina, Rogers hustru. »Det blev et åndeligt hjem, og der kom så mange velsignelser af at efterleve evangeliet, både timelige og åndelige velsignelser.«

Fra et timeligt perspektiv giver Roger vor himmelske Fader æren for at hjælpe ham med at genopbygge sin virksomhed. Efter at have kørt taxa i to år og gjort alt, hvad han kunne for at forsørge sin familie, begyndte han at få kontrakter på entreprenørarbejde. »Jeg tror på, at Gud velsigner mig, når jeg beslutter mig for at følge ham,« siger han.

Men hans sønner fortæller, at den største forandring de har set, er med hensyn til deres fars temperament. Nu beskriver de ham som et eksempel på ydmyghed

og venlighed. Roger fortalte, at det var evangeliet, der overbeviste ham om, at han måtte ændre sig. Efter han er begyndt at studere evangeliet, har Roger søgt at fylde sit liv med gode ting.

»På grund af evangeliets lærdomme, mister jeg aldrig besindelsen,« fortalte han. »Der er af og til provokationer, men evangeliet er i mit hjerte, i mit hoved og i min ånd. Det hjælper mig med at forblive rolig.«

Når der opstår tilspidsende situationer i familien, er Roger den, der beroliger familien og minder dem om at opføre sig som Frelseren ville gøre.

»Min far er blevet ydmyg og tager sig nu kærligt af familien,« sagde Sedinirina. »Når jeg ser den ændring, der er sket med ham, er jeg taknemlig for vor himmelske Fader, for evangeliet og for vores medlemskab af Kirken.«

En evig familie

Med støtte fra Kirkens hjælpefond for tempelbesøgende tog Roger og Arelina i 2006 til Johannesburg i Sydafrika, for at blive beseglet i templet.

Fra 2009 til 2011 tjente Sedinirina og Randrianandry på mission i Sydafrika – Sedinirina i Cape Town og Randrianandry i Johannesburg. En del af deres motivation for at tjene var at hjælpe andre familier til at ændre sig på samme måde, som deres familie havde gjort det.

»Et sådant mirakel kan ske, og det skete, fordi missionærerne kom hjem til os,« sagde Randrianandry. »Så jeg havde ønsket om at gøre præcis det samme for en familie et eller andet sted.«

Den beslutning bragte en anden velsignelse med sig for familien Randrianarison. Der var en periode på ni dage, hvor både Sedinirina og Randrianandry skulle være på MTC i Johannesburg. Roger fik planlagt at flyve til Sydafrika med Arelina og deres datter, Nirina, så hele familien kunne blive

beseglet i templet. Nirina, der på det tidspunkt var 14 år, sagde, at det var svært at beskrive oplevelsen og det, som hun følte.

»Det styrkede min tro og hjalp mig til at føle mig tættere til Gud,« sagde hun.

I dag arbejder hele familien på at opbygge og styrke mennesker omkring dem. Roger er biskop i sin menighed. Arelina er i Primary med Tro på Gud programmet. Sedinirina er assisterende stavssekretær. Randrianandry er assisterende menighedssekretær. Nirina er menighedens dirigent.

Evangeliet har været svaret på bønnerne i familien Randrianarisons hjem. Det har helet gamle sår, bragt dem tættere sammen og givet dem mulighed for at være sammen for evigt. Det har lært Roger at have kærlighed. »Familielivet,« sagde han, »er et liv fyldt med kærlighed.« ■

Det styrkede familien Randrianarison at rejse til Sydafrika og blive beseglet i templet i Johannesburg.

KIRKENS HJÆLPEFOND FOR TEMPELBSØGENDE

»Der er stadig områder i verden, hvor templer ligger så langt fra vore medlemmer, at de ikke har råd til at rejse dertil. De er således ude af stand til at få del i de hellige og evige velsignelser, som templer tilbyder. For at hjælpe dermed har vi det, der hedder Kirkens hjælpefond for tempelbesøgende. Denne fond sørger for ét besøg til templet for personer, som ellers ikke ville være i stand til at besøge templet, og som alligevel længes desperat efter denne mulighed. Enhver, der måtte ønske at bidrage til denne fond, kan ganske enkelt skrive oplysningen på den almindelige bidragsseddel, som de giver til biskoppen hver måned.«

Præsident Thomas S. Monson,
»Nu ses vi igen«, *Liahona*,
nov. 2011, s. 5.

VILLE MATTHEW VENDE TILBAGE?

Vi havde en stærk gruppe unge mænd i vores menighed, men vores søn Matthew blev venner med et ikkemedlem, der delte hans passion for biler og alt andet mekanisk. Desværre kom denne unge mand fra et hjem, der ikke værdsatte religion. Hans forældre tillod, at man drak og røg i deres hjem og fandt det ikke særligt vigtigt at være moralsk ren.

Matthew var en af de bedste spejdere, men tog ikke del i diplomuddelingerne ved spejdermødet, fordi han var holdt op med at efterleve spejderstandarderne. Jeg samlede alle hans spejderdiplomer og lavede en lille udstillingsramme. Så lagde jeg den væk og håbede på, at den en dag ville blive af værdi for ham. Da Matthew var blevet 16 år, røg han, drak og tog stoffer. Han droppede ud af skolen og flyttede sammen med sin kæreste. I et par år så vi sjældent noget til ham.

Vi var sønderknuste. Vi vidste ikke, om han nogensinde ville vende tilbage til sin familie og overbevisning, men vi besluttede os for at følge Almas eksempel med sin håndtering af sin egensindige søn. Alma blev ved med at elske sin søn og bad med tro, for at han måtte »blive bragt til kundskab om sandheden« (Mosi 27:14).

Vi bad konstant til, at Herren ville gribe ind i Matthews liv, og vi greb enhver mulighed for at udtrykke vores store kærlighed til ham, gennem ord og handling. Når han kom på besøg, sagde vi intet, han kunne opfatte som kritik eller fordømmelse. Vi udtrykte kun vores glæde over at se ham.

En dag kom Matthew hjem og sagde, at han gerne ville tale med os. Han fortalte, at han havde mødt en pige til en fest, der havde spørgsmål om Kirken. Inden han kunne nå at fortælle hende, at han ikke længere kendte svarene, kom ordene ud af

mundten på ham. Han tog sig selv i at besvare hendes spørgsmål, lige så hurtigt som hun stillede dem. Matthew fortalte, at han ikke kunne huske at have lært de ting, som han sagde, men han vidste, at hans ord var sande. Han undrede sig over, hvorfor han levede på den måde, han gjorde, når nu han stadig troede på evangeliet.

Efter tre dages sjæleransagelse besluttede han sig for at forlade den livsstil, han havde ført. Han var kommet hjem for at spørge om hjælp til at begynde forfra.

Matthew ringede til en fætter i en anden stat, der havde overvundet lignende problemer, og spurgte, om han måtte bo hos ham. Hans fætter indvilligede, og Matthew begyndte at komme til kirkemøderne med ham og mødtes med biskoppen for at få hjælp med omvendelsesprocessen. Han følte kærlighed og støtte og blev aktiv i kirken.

Med tiden mødte han en vidunderlig, retskaffen ung kvinde. De forelskede sig og blev gift i templet.

Da deres første barn blev født, kom jeg på besøg og havde medbragt udstillingsrammen, som jeg havde lavet med alle hans spejderdiplomer. Han blev henrykt og hængte det stolt til skue i sit hjem.

Der viste sig ikke en engel for vores søn, som der gjorde for Alma den Yngre. Men Matthews tilbagevenden til sandheden var ligeså mirakuløs. ■ Navnet tilbageholdt

Jeg samlede alle Matthews spejderdiplomer og lavede en lille udstillingsramme. Så lagde jeg den væk og håbede på, at den en dag ville blive af værdi for ham.

JEG VAR HJEMME

Som led i et tjenesteprojekt rejste jeg til Rwanda sammen med nogle få andre læger for at yde lægehjælp. Efter to uger, nær slutningen på min rejse, begyndte hjemveen at melde sig. Jeg savnede min familie, min behagelige seng og mit hjem.

På min sidste søndag i Afrika lykkedes det mig at koordinere mit skema, så jeg kunne tage i kirke. Selv om Kirken ikke formelt var blevet anerkendt i Rwanda, lykkedes det mig at finde mødetidspunkt og rutevejledning på Kirkens hjemmeside.

Og sikke en rutevejledning: »Gå ned af brostensvejen over for parlamentsbygningen. Se efter en åben port. Gå så ned af trappen.«

Mens jeg fulgte anvisningerne, begyndte jeg at kunne høre et bestemt omkvæd fra en velkendt salme. Jeg gik ned ad trappen og ordene fra »Så sikker en grundvold« (*Salmer og sange*, nr. 38) nåede mine ører. Trappen førte ned til en lille bygning, hvor mange smilende mennesker myldrede rundt om indgangen. På trods af, at jeg var en fremmed i forsamlingen, følte jeg øjeblikkelig slægtskab. Mange

rwandanske brødre og søstre kom for at give mig hånden, og alt imens de gjorde det, forsvandt en enorm byrde af ensomhed fra mine skuldre – jeg var hjemme!

Jeg trådte ind og tog del i en tretimers mødeblok, der ikke var meget anderledes end den i min menighed hjemme i Californien. Bærere af det Aronske Præstedømme omdelte

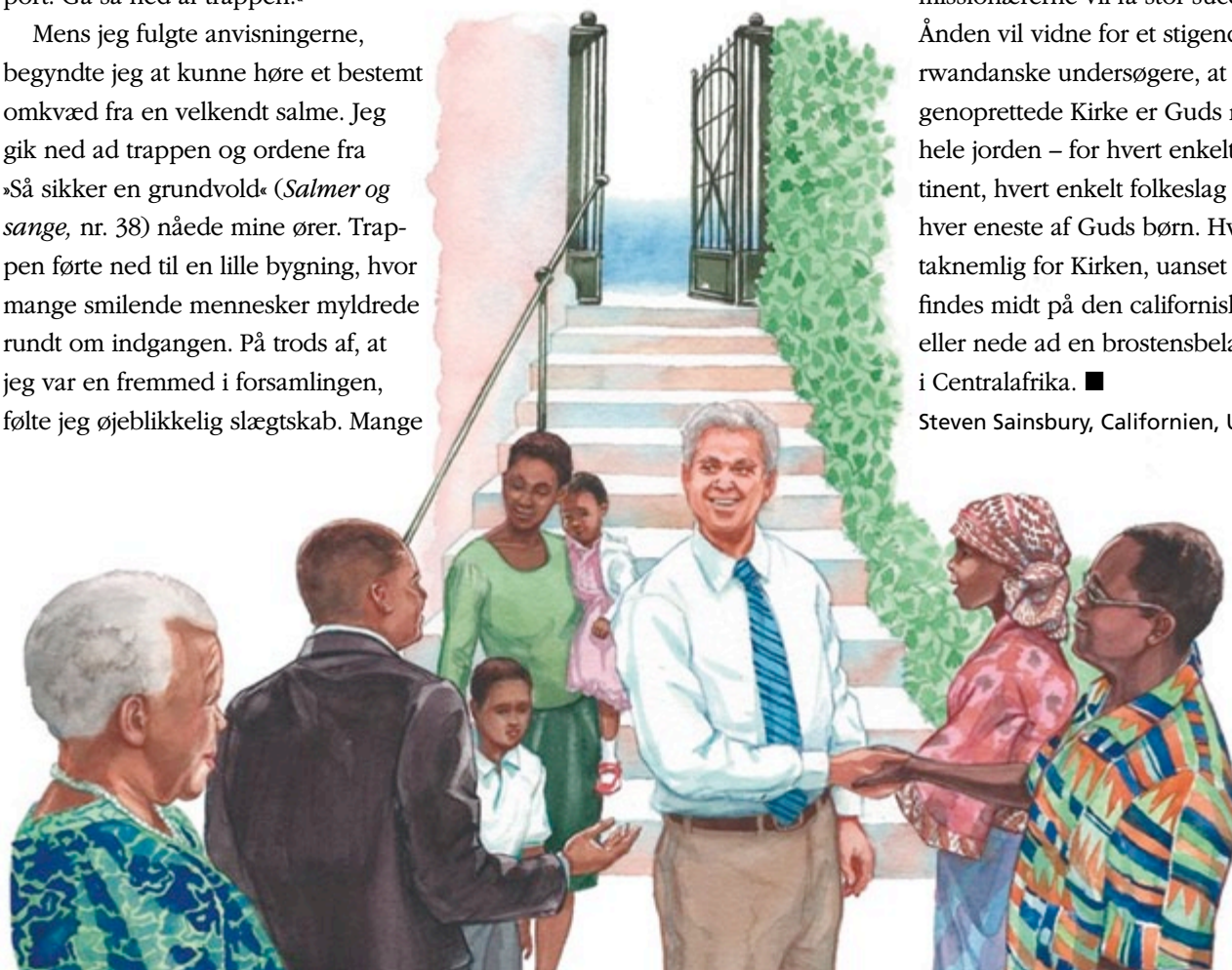
På trods af, at jeg var en fremmed i forsamlingen, følte jeg øjeblikkelig slægtskab. Mange rwandanske brødre og søstre kom hen for at give mig hånden.

nadveren, talerne var centrerede omkring Frelseren, og selv lektionen i Søndagsskolen var den samme, som der blev undervist i i min menighed derhjemme den uge.

Men det vigtigste var, at Herrens Ånd prægede møderne. Herren smilede tydeligvis ned til disse gode mennesker, der gjorde deres bedste for at tjene ham. Jeg fandt ud af, at der i det foregående år kun havde været en håndfuld rwananere ved møderne. Jeg talte imidlertid flere end 100 tilstedeværende, halvdelen bestod af smilende børn.

Nu, hvor Rwanda er blevet åbnet for missionering, går jeg ud fra, at missionærene vil få stor succes, når Ånden vil vidne for et stigende antal rwandanske undersøgere, at den genoprettede Kirke er Guds rige for hele jorden – for hvert enkelt kontinent, hvert enkelt folkeslag og for hver eneste af Guds børn. Hvor er jeg taknemlig for Kirken, uanset om den findes midt på den californiske kyst eller nede ad en brostensbelagt gade i Centralafrika. ■

Steven Sainsbury, Californien, USA

HVAD BRAGTE DIG TIL REXBURG?

Efter at have boet flere årtier et sted, hvor medlemmer af Kirken udgør en minoritet, flyttede min mand og jeg til et nabolag i Rexburg i Idaho i USA, hvor der kun boede to familier, der ikke var medlemmer af Kirken. Vi var heldige at blive naboer til en af de familier.

Faderen var i gang med at slå græs, da vi for første gang kørte ind ad vores indkørsel. Min mand og jeg gik over græsplænen for at præsentere os. Idet jeg rakte hånden frem, spurgte jeg: »Hvad har bragt jeres familie til Rexburg?«

Han svarede: »Mit arbejde – og at vi specifikt søgte efter en by, der havde behov for Kristus.«

Jeg havde det som om, at nogen havde smidt en spand koldt vand i ansigtet på mig, men jeg smilede bare. I det øjeblik besluttede jeg mig for, at

uanset, hvad vores nye nabo sagde eller gjorde, så ville vi være de *bedste* naboer, den familie nogensinde havde haft. Vi ville ved enhver kontakt forsøge at behandle dem på en venlig, kærlig og fornuftig måde, som Frelseren ville.

De efterfølgende otte år bragte mange fælles aktiviteter mellem vores familier. Moderen blev inviteret med i kirke og deltog i Hjælpeforeningens aktiviteter. Hun inviterede mig og mange af vore sidste dages hellige naboer med til en kristen minilejr for kvinder, der blev sponsoreret af hendes kirke. Min mand og jeg blev inviteret med til deres børns danseforestillinger og klaverkoncerter. Deres familie blev inviteret med til nabolagets grillaftener og vejfester. Og deres ældste børn ringede til os, når de havde brug for et lift hjem fra arbejde, når de ikke

kunne få fat på deres egne forældre.

Deres forældre var bekymrede for, at deres børn ville begynde at blive lidt for begejstrede for sidste dages hellige, så de lod ikke deres sønner komme til menighedens spejderprogram. Men vores hjem blev betragtet som et sikkert sted, hvor de lod deres børn komme og lege, når vi fik besøg af vores børnebørn.

Hver eneste gang vores naboer forsøgte at hjælpe os med at se »den forkerte retning vi gik i«, mindede vi dem om, at vi havde den største respekt for deres overbevisning og livsstil og måden, hvorpå de opdragede deres børn. Vi tilføjede så, at vi forventede samme respekt for vores overbevisning, som også hvilede på Frelsers lærdomme.

Når moderen forsøgte at danne en større kløft mellem vores forskelligheder, ved at hævde, at sidste dages hellige troede på en »anderledes Jesus«, mindede jeg hende om, at vi begge havde tro på, at han var guddommelig og var Guds elskede Søn. Med tiden opbyggede hun og jeg et varmt og venligt venskab.

Deres familie flyttede uden at tilslutte sig Kirken. Men hvis de kan sige: »Vi boede blandt sidste dages hellige; de er gode og respektfulde mennesker med et oprigtigt hjerte,« så føler jeg, at vi lykkedes i at være gode naboer og i at hjælpe dem med at være mere åbne og retfærdige i deres vurdering af sidste dages hellige. ■

Sandra Rush, Idaho, USA

Jeg besluttede mig for, at uanset, hvad vores nye nabo sagde eller gjorde, så ville vi være de bedste naboer, den familie nogensinde havde haft.

EN KASSE MED FOTO

For mange år siden, da min mand og jeg var på den lokale genbrugsstation for at komme af med noget affald, lagde jeg mærke til, at en af de kvindelige ansatte var ved at smide en kasse i forbrændingsovnen. Kassen gik pludselig i stykker, og der faldt nogle foto ud.

Mens jeg så på, fik jeg den stærke tilskyndelse at gå hen og få fat på kassen med foto. Jeg sprang ud af bilen for at hjælpe med at samle billederne op. Både kvinden og jeg følte, at de her foto måtte være blevet smidt ud ved en fejltagelse, og jeg overtalte hende til at lade mig tage fotografierne og finde nogen, som ville have dem.

Da jeg så hundredvis af foto i kassen igennem, fandt jeg en konvolut, der var adresseret til en person i Warburg i Alberta i Canada. I løbet af de næste par år skrev jeg et par breve til personer med samme efternavn, men jeg fik aldrig svar.

Efter min familie fik internetadgang, fandt jeg ud af, at der var en historisk forening i Warburg. Jeg spurgte, om nogle af de ansatte kunne genkende navnene, som jeg havde fundet bag på fotografierne.

En måned senere fik vi et opkald fra en mand, der var blevet kontaktet af den historiske forening. Han fortalte, at hans søster boede i nærheden af os, og han spurgte, om hun måtte se fotografierne. Vi svarede naturligvis ja.

Den næste dag kom Floyd og Beth Hawthorn, der begge var sidste dages

hellige, for at se fotografierne. Da jeg åbnede kassen, sagde bror Hawthorn: »Der er han jo,« og pegede på det foto, der lå øverst. Det var et foto af søster Hawthorns bedstefar.

Mens de så på fotografierne, fortalte bror og søster Hawthorn os beretninger om personer på hvert enkelt foto. Ægteparret Hawthorn tvivlede på, at de var beslægtede med den person, der havde smidt fotografierne ud,

og de havde ingen idé om, hvorfor de var endt på genbrugsstationen.

Jeg følte stærkt, at vor himmelske Fader havde hjulpet mig med at få fotografierne tilbage til familien Hawthorn. Jeg vidner om, at slægtsforskning er noget af det vigtigste arbejde, vi kan udføre. Hvis vi er villige til at udføre arbejdet, vil Herren hjælpe os med at udføre det. ■

Cindy Heggie, Alberta, Canada

Pludselig gik kassen i stykker, og der faldt nogle foto ud. Mens jeg så på, fik jeg den stærke tilskyndelse at gå hen og få fat på kassen med foto.

Hvordan kan jeg få **SUCCES** som missionær?

Uanset hvor hårdt min kammerat og jeg arbejdede, afviste alle vores budskab. Hvad kunne vi gøre for at få succes som missionærer?

Lauren Bangerter Wilde

Jeg havde været på mission i lidt over et år, da jeg gik igennem en særlig svær tid. Vi var midt i en trist og grå årstid – på vej ud af en kold vinter og på vej mod forår. Og uanset hvor hårdt min kammerat og jeg arbejdede, afviste alle, som vi talte med, vores budskab lige med det samme. Når vi mødtes med andre missionærer, fandt vi ud af, at deres arbejde gik rigtig godt. Jeg kunne slet ikke finde grunden til, hvorfor vi ikke havde fremgang. Jeg havde været længe nok ude til at kunne tale sproget godt, min kammerat og jeg var gode venner, vi havde skabt tillid hos medlemmerne, og vi forsøgte at følge Ånden og følge missionsreglerne til punkt og prikke.

Men uanset hvad vi gjorde, mødte vi afvisninger, hvor som helst vi gik. Efter flere uger på denne måde lod jeg til sidst min dårlige indstilling vinde. Under et planlægningsmøde udbrød jeg til sidst: »Hvad nytter det? Der er alligevel ikke nogen, der gider lytte til os.« Min kammerat, der havde et bedre

perspektiv end jeg, svarede enkelt: »Vi sætter os mål for at vise vores tro. Vi følger op på målene for at tælle vore velsignelser.«

Mens jeg grundede over hendes indsigt, indså jeg, at jeg havde brugt den forkerte målestok til at bedømme min succes som missionær. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering* opstiller en liste over adfærd for succesfulde missionærer,¹ og jeg indså, at alle de former for adfærd er inden for missionærens kontrol. Jeg kunne ikke kontrollere om mennesker i min mission ville acceptere evangeliets budskab eller ej, men jeg kunne kontrollere, hvilken type missionær jeg gerne ville være. Min kammerat viste mig, at større tro på Jesus Kristus og taknemlighed for hans velsignelser, ville lade mig indse, hvordan jeg allerede havde succes som missionær.

Tro kaster lys over mirakler

Det var en ydmygende oplevelse at indse, at jeg manglede tro. Jeg så

efter, hvordan jeg kunne styrke min tro, og jeg fandt ud af, at når tingene ikke gik ifølge planen, blev jeg fortvivlet. I *Forkynd mit evangelium* står der: »... fortvivlelse svækker din tro. Hvis du sænker dine forventninger, mindskes din effektivitet, dit ønske svækkes, og du får større vanskeligheder med at følge Ånden.«² Jeg indså, at jeg havde ladet vores tilbagegang svække min tro.

Jeg begyndte at bede om en forandring af hjertet og om mere tro. Jeg satte også min lid til løftet, der gives i Mormon 9:21: »... den, som tror på Kristus uden at tvivle, hvad som helst han beder Faderen om i Kristi navn, det skal blive ham skænket; og det løfte er til alle, ja, helt til jordens ender.« Dette løfte inspirerede mig til at bede mere oprigtigt om de velsignelser og mirakler, som min kammerat og jeg følte, at vi havde brug for, og vi tilføjede altid: »Din vilje ske.« Disse bønner hjalp mig til med større tro at acceptere ændrede planer og tilbagegang, idet jeg vidste, at vor himmelske

FÅ SUCCES SOM MISSIONÆR

Du ved, at du haft succes som missionær, når du -

- føler, at Ånden vidner for mennesker på grund af dig.
- elsker mennesker og ønsker deres frelse.
- adlyder med nøjagtighed.
- udvikler kristelige egenskaber.
- advarer mennesker om syndens konsekvenser. indbyder dem til at indgå og holde forpligtelser.
- går rundt og gør godt og tjener mennesker ved enhver lejlighed, uanset om de accepterer dit budskab eller ej.

Fra *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 10-11.

SØG HERRENS ACCEPT

»Jeg opfordrer jer af hele mit hjerte til at søge Herrens accept og nyde hans lovede velsignelser... Vi kan vide, at han accepterer os, uanset hvad vores stilling, status eller jordiske begrænsninger er. Hans kærlige accept vil motivere os, øge vores tro og hjælpe os med at håndtere alle de ting, vi møder i livet. Til trods for vore udfordringer vil vi opnå succes, opleve fremgang (se Mosi 2:22), og føle lykke (se Mosi 2:41).«

Ældste Erich W. Kopischke fra De Halvfjærds, »Bliv accepteret af Herren«, *Liahona*, maj 2013, s. 106.

Fader altid besvarer bønner i tro – selv når svarene kommer på måder, vi ikke forventer. Jeg blev bedre i stand til at genkende Herrens måde at vejlede os på gennem dagen.

Når jeg arbejdede på at styrke min tro, lærte jeg, at den positive udgave af udtalelsen fra *Forkynd mit evangelium* er sand: Hvis du højner dine forventninger, vil din effektivitet øges, dit ønske vil vokse, og du vil blive bedre til at følge Ånden. Derudover var jeg mere optimistisk med hensyn til missionering og min indsats, når jeg kunne genkende og påskønne de mirakler, der fandt sted hver dag.

Taknemlighed modvirker misundelse

Herren begyndte at vise mig, at han udvirkede mirakler for os hver eneste dag – men jeg havde ikke kunnet genkende dem, indtil jeg gjorde en bevidst anstrengelse for at være oprigtigt taknemlig. At udtrykke taknemlighed er mere end blot en god vane eller udtryk for gode manerer. Når jeg udtrykte taknemlighed over for Herren og andre, blev jeg styrket. Jeg opdagede, at jeg blev begejstret, når andre missionærer havde fremgang, i stedet for at blive misundelig (se Alma 29:14, 16). Jeg blev i stand til at fokusere på det, jeg havde og på det, der gik godt, frem for det, jeg manglede og det, der gik galt.

Jeg lærte, at taknemlighed er modgiften til at sammenligne sig selv med andre. De perioder, hvor jeg ikke følte, at jeg havde succes som missionær,

kom normalt, fordi jeg sagde til mig selv: »Jeg gør det ikke ligeså godt som dem,« eller »de er bedre til det her end jeg er.« Jeg lærte også, at mens det er Herrens måde at give os retskafne eksempler, som vi kan efterligne og følge, så er det Satans bedrag at friste os til at sammenligne os selv med dem og deraf afgøre vores eget værd eller succes. Men *Forkynd mit evangelium* siger det, som det er: »Undgå at sammenligne dig selv med andre missionærer samt at måle de ydre resultater af din indsats med deres.«³ I sidste instans hjalp taknemlighed mig til at undgå stolthed og mindede mig om, at Herren står i spidsen af sit værk. Jeg behøvede ikke være misundelig, fordi mine kammerater syntes at have mere succes.⁴

Succesens sande målestok

Før jeg fik ændret på mit perspektiv, havde jeg været så fokuseret på en bestemt type velsignelse, at jeg havde glemmt at åbne mine øjne for de andre måder, som Herren besvarede vore bønner og velsignede vores missionering på. Med tiden begyndte Herren at velsigne missioneringen i vores område på en smuk og uventet måde. Vi fandt mennesker, der var villige til at acceptere vores budskab, men på det tidspunkt havde jeg lært ikke at måle min succes ud fra andres valg.

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) delte en missionspræsidents råd om missionering: »Gør jeres bedste, jeres allerbedste. Bed jeres bønner, arbejd hårdt og lad Herren

På mange måder kunne min grad af succes som missionær vurderes ud fra min villighed til at omvende mig og min ihærdighed til at blive ved med at arbejde.

om høsten.⁵ *Forkynd mit evangelium* lærer os noget lignende om missionærer med succes: »... gør dit allerbedste for at bringe sjæle til Kristus og oprigtigt søge at lære og forbedre dig.«⁶

Så længe jeg var villig til at omvende mig, og med ærligt hjerte kunne redegøre over for Herren, at jeg gjorde mit bedste, kunne jeg føle, at jeg var en succes som missionær – uagtet om mennesker tog imod vores budskab eller ej. På mange måder kunne min grad af succes som missionær vurderes ud fra min villighed til at omvende mig og min ihærdighed til at blive ved med at arbejde.

Jeg har mange mirakler optegnet i min dagbog fra den periode i min mission. Idet jeg bestræbte mig på at være mere trofast og taknemlig, havde

jeg et bedre perspektiv, jeg undgik fortvivelse, og jeg følte i større grad Ånden i arbejdet. Jeg lærte at det, som *Forkynd mit evangelium* lærer os, er sandt: »Når du har gjort dit allerbedste, kan du stadig opleve skuffelser, men du vil ikke være skuffet over dig selv. Du kan føle dig sikker på, at Herren er tilfreds, når du føler, at Ånden virker gennem dig.«⁷ Og når jeg følte, at Herren var tilfreds med mig, kunne jeg udholde enhver prøvelse. ■

Forfatteren bor i Maine i USA.

NOTER

1. Se *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 10-11.
2. *Forkynd mit evangelium*, s. 10.
3. *Forkynd mit evangelium*, s. 10.
4. Se Jeffrey R. Holland, »Arbejderne i vingården«, *Liahona*, maj 2012, s. 31.
5. Gordon B. Hinckley, »Find lammene, vogt fårene«, *Liahona*, juli 1999, s. 120.
6. *Forkynd mit evangelium*, s. 11.
7. *Forkynd mit evangelium*, s. 11.

FORTÆL OM DINE OPLEVELSER

»Jeg er for nylig vendt tilbage fra min mission og føler, at jeg har mistet en følelse af at have formål. Hvad skal jeg gøre?«

Hjemvendte missionærer, fortæl os om, hvordan I klarede overgangen fra jeres mission til at vende hjem og vende tilbage til uddannelse, arbejde eller andre aktiviteter. E-mail jeres oplevelser til liahona@ldschurch.org eller indsend dem online på liahona.lds.org. Vedlæg dit fulde navn, fødselsdato og navnet på din menighed eller gren.

Bliv en *Forkynd mit evangelium-* missionær

**Ældste
David A. Bednar**
De Tolv Apostles
Kvorum

*I kan gøre det! Herren, som
I repræsenterer og tjener,
ved, at I kan gøre det her.
Jeg ved, at I kan klare det.*

En apostel er først og fremmest og altid missionær. Af den årsag er jeg særlig glad for at kunne tale til jer som medtjenere i dette stor-slåede, sidste dages værk.

HVAD ER EN *FORKYND MIT EVANGELIUM-MISSIONÆR?*

En *Forkynd mit evangelium-*missionær er Herrens tjener, som er kaldet ved profeti og myndighed ved håndspålæggelse, som proklamerer Herrens evige og gengivne evangelium på hans måde (se L&P 50:13-14, 17-24; L&P 68:1).

En missionærs altoverskyggende formål beskrives i *Forkynd mit evangelium* som, at »indbyde andre til at komme til Kristus ved at hjælpe dem til at modtage det gengivne evangelium ved tro på Jesus Kristus og hans forsoning, omvendelse, dåb, modtagelse af Helligåndsgaven og at holde ud til enden.«¹

Lige siden Adam blev drevet ud af Edens have, har det været et helligt ansvar at proklamere evangeliet med myndighed og forvalte de frelsende ordinancer, og det vil det fortsat være indtil »den store Jahve skal sige, at værket er fuldbragt.«²

BETINGELSER FOR AT
BLIVE EN *FORKYND MIT
EVANGELIUM-MISSIONÆR*

Jeg vil gerne drøfte fem grundlæggende betingelser, for at kunne blive *Forkynd mit evangelium-missionærer*.

Betingelse nr. 1: *Forkynd mit evangelium-missionærer* forstår, at de tjener og repræsenterer Jesus Kristus.

Forkynd mit evangelium-missionærer ved og forstår, hvem de repræsenterer, hvorfor de tjener, og hvad de skal udføre. Fuldtidsmissionærer kaldes til at tjene og indsættes på rette vis som Herren Jesu Kristi tjener og repræsentant. Vi vidner om hans navn og vitterligheden af hans guddommelighed og Jesu Kristi mission for hvert folkeslag og stamme og tungemål og folk (se L&P 133:37).

Vi elsker Herren. Vi tjener ham. Vi følger ham. Vi repræsenterer ham.

Hans hensigt må være vores hensigt. Hans interesser bør være vores interesser. Hans værk bør være vores værk. Hans veje bør være vores veje. Hans vilje bør i stigende grad blive vores vilje.

Som Forløserens repræsentanter forkynder vi på en klar og tydelig måde hans gengivne evangeliums grundlæggende lære og principper. Vi fremfører ikke personlige holdninger eller spekulation. Vi proklamerer og vidner om simple, gengivne sandheder på Herrens måde og ved hans Ånds kraft.

Forkynd mit evangelium-missionærer forstår, at ansvaret for at repræsentere Frelseren og bære

vidnesbyrd om ham, aldrig slutter. Vær venlige at huske ham i alt, hvad I tænker, i alt, hvad I gør og i alt, hvad I stræber efter at blive, og fremstil ham på passende vis til alle vor himmelske Faders børn, som I nu og altid vil omgås.

Betingelse nr. 2: *Forkynd mit evangelium-missionærer* er værdige.

En afgørende forudsætning for at blive *Forkynd mit evangelium-missionærer* er personlig værdighed for Herren.

Lad mig på tydeligste vis udtrykke flere enkle sandheder.

- Vi er bemyndigede repræsentanter for verdens Forløser og Frelser.
- Vi er kaldet til at erklære hans gengivne og evige evangelium.
- Vi kan ikke blive plettede med denne verdens snavs og på myndig måde repræsentere ham og handle med kraft i hans hellige navn.
- Vi kan ikke hjælpe andre med at overvinde syndens fangenskab, hvis vi selv er viklet ind i synd (se L&P 88:86).
- Vi kan ikke hjælpe andre til at lære at omvende sig, hvis vi ikke selv har lært at omvende os helt og på passende vis.
- Vi kan kun proklamere og forkynde det, som vi selv stræber efter at blive.
- Vi skal stå til ansvar over for Gud for vore retfærdige ønsker og vores værdighed til at handle som hans repræsentanter.

Der kræves ikke af os, at vi er fuldkomne nu. Men vi befales at være rene og vandre retsindigt for Israels Forløser. »Vær rene, I som bærer Herrens kar« (L&P 38:42).

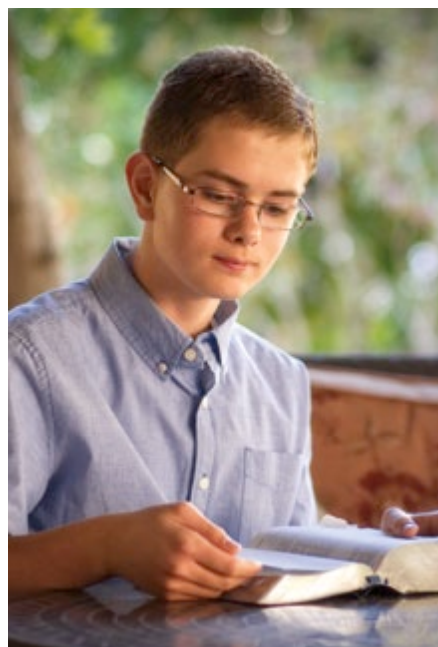
Omvendelse er håbets og helbredelsens princip – ikke fortvivlelse og modløshed. Omvendelse er i sandhed ydmyghed – men ikke skræmmende. Omvendelse er på en og samme tid krævende og trøstende, barskt og lindrende. Omvendelse er en uvurderlig gave, der er mulig ved Jesu Kristi

forsoning, ham, som vi elsker, tjener og følger.

Selv hvis I har begået alvorlige synder, så er I, eller kan I blive gjort rene og værdige ved Jesu Kristi forsoning og oprigtig omvendelse.

Der findes unge, som endnu må omvende sig fuldt ud. Tidspunktet er nu. Vær nu søde ikke at udsætte dagen for jeres omvendelse.

Der er unge, der har omvendt sig, som fortsat omvender sig og som undrer sig over, om de mon har gjort alt det, der var nødvendigt for at blive accepteret af Herren (se L&P 97:8). Vær søde at huske på, at Herren kræver, at I er rene, men ikke fuldkomne. Det, at Helligånden igen virker i jeres liv, er den sikreste indikator for Herrens tilgivelse, for »Herrens Ånd [bor] ikke i vanhellige templer« (Hel 4:24). Og vær opmærksom på,

at kravet om at »[tilgive] alle mennesker« (L&P 64:10) inkluderer tilgivelse af en selv.

Forkynd mit evangelium-missionærer er pagt-ærende og befalings-adlydende disciple af Herren Jesus Kristus. Vær venlige altid at huske ham og vær rene og værdige til at repræsentere ham.

Betingelse nr. 3: *Forkynd mit evangelium*-missionærer værdsætter det evige livs ord.

Jeg indbyder jer til »bestandigt [at gemme] livets ord i jeres sind« (L&P 84:85). At gemme på det evige livs ord indebærer mere end blot at studere det eller lære det udenad, på samme måde som det »[at tage] for sig af Kristi ord« (2 Ne 31:20; se også 2 Ne 32:3) er mere end blot at tage en smagsprøve eller småspise. At gemme indikerer for mig at fokusere og arbejde, udforske og modtage, grunde over og bede, anvende og lære, værdsætte og påskønne og nyde og se frem til.

Husk på, hvordan Mosijas sønner – fire helt fantastiske missionærer ved navn Ammon, Aron, Omner og

Himni – »havde vokset sig stærke i kundskaben om sandheden, for de var mænd med en sund forståelse, og de havde gransket skrifterne flittigt« (Alma 17:2).

Disse tapre missionærer gemte virkelig bestandigt på det evige livs ord. De forsømte ikke deres personlige studium eller studium med deres kammerat, ej heller satte de studium på autopilot. Åndelig kundskab og forståelse trængte ind til deres sjæl, og evangeliets lære og principper blev bekræftet for dem som sande ved Helligåndens kraft.

Som Frelserens repræsentanter har I og jeg det løbende ansvar at arbejde flittigt og indpode det gengivne evangeliums grundlæggende lære og principper i vores hjerte, især fra Mormons Bog. Når vi gør dette, er velsignelsen, at Helligånden vil »minde [os] om alt« (Joh 14:26) og give os kraft, når vi underviser og vidner. Men Ånden kan arbejde med os og gennem os, hvis vi blot giver ham noget, som han kan arbejde med. Han kan ikke minde os om ting, som vi ikke har lært (se Alma 31:5).

*Forkynd mit evangelium-*missionærer gemmer bestandigt det evige livs ord, de sætter deres lid til ordets dyd, og de har ordets magt med sig. Husk altid på ham, vær altid værdige til at repræsentere ham og gemme på - og sætte lid til ordets dyd.

Betingelse nr. 4: Forkynd mit evangelium-missionærer forstår, at Helligånden er den ultimative og sande underviser.

Helligånden er Guddommens tredje medlem, og han vidner om al sandhed og er den ultimative og sande underviser. De lektioner, som vi underviser i, samt de vidnesbyrd, vi bærer, forbereder en undersøger til selv at handle og lære for sig selv.

Som missionærer er en af vore allervigtigste roller, at invitere undersøgerne til at udøve deres handlefrihed og handle i overensstemmelse med Frelserens lærdomme. At indgå og holde åndelige forpligtelser, såsom at bede om et vidnesbyrd vedrørende sandheden, studere og bede omkring Mormons Bog, komme til kirkemøder og holde budene, kræver, at undersøgeren udøver tro til at handle og ændre sig.

Uanset hvor oprigtigt vi tjener, så kan I og jeg ikke presse eller tvinge sandheden ind i undersøgernes hjerte. Vores bedste indsats kan kun bringe sandhedens budskab *til* hjertet (se 2 Ne 33:1). I sidste instans må en undersøger handle i retfærdighed og derved indbyde sandheden *i* sit

eget hjerte. Kun på denne måde kan oprigtige søgere af sandheden og nyomvendte udvikle åndelig kapacitet til selv at finde svar.

Eftersom vores ansvar er at hjælpe undersøgerne med at lære ved tro og ved Helligåndens kraft, drejer dette værk sig aldrig om jer og aldrig om mig. Vi må gøre alt, hvad der står i vores magt for at opfylde vores missionæransvar og på samme tid »træde et skridt til siden«, så Helligånden kan udføre sin hellige funktion og sit hellige arbejde. Faktisk, alt hvad I eller jeg måtte gøre som Frelserens repræsentanter, der bevidst eller med overlæg drager opmærksomheden mod os selv – i de budskaber vi fremlægger, i vores metoder eller i vores personlige adfærd – er en form for præstelist, der hindrer Helligånden i fuldt ud at virke i undervisningen.

»Prædiker han det ved sandhedens Ånd eller på nogen anden måde? Og hvis det sker på nogen anden måde, er det ikke af Gud« (L&P 50:17-18).

Husk ham altid og vær værdig til at repræsentere ham, gem på hans ord og lad Helligånden, den ultimative og sande underviser, vidne om al sandhed.

Betingelse nr. 5: Forkynd mit evangelium-missionærer forstår, at undervisning består af meget mere end blot at tale og fortælle.

Mens Frelseren sad på Oliebjerget, erklærede han: »[I skal] ikke på forhånd bekymre jer om, hvad I skal sige; men det, som bliver jer givet jer i samme stund, det skal I sige; for det er ikke jer, der taler, men Helligånden« (Mark 13:11).

I denne uddelings tidlige dage instruerede Frelseren missionærerne i at »åbn[e] munden, så skal den blive fyldt« (L&P 33:8, 10) og til at »opløft[e] jeres røst for dette folk; udtal de tanker, som jeg vil indgive jer i hjertet, så skal I ikke blive beskæmmet for mennesker. For det skal blive givet jer i samme stund, ja, i samme øjeblik, hvad I skal sige« (L&P 100:5-6).

Disse skriftsteder understreger et meget krævende og nøjagtigt mønster for forkyndelse og for at hjælpe undersøgere til at lære sandheden. *Forkynd mit evangelium*-missionærer ved, at vi ikke underviser i lektioner; vi underviser mennesker. Vi reciterer eller præsenterer ikke budskaber om evangeliske emner, som vi har lært udenad. Vi inviterer søgere af sandheden til at opleve en mægtig forandring i hjertet. Vi forstår, at undervisning ikke alene består af at tale og fortælle.

At forkynde på Herrens måde indbefatter at observere, lytte og skelne før man taler. Rækkefølgen på disse fire indbyrdes processer er væsentlig. Læg mærke til, at aktiv observering og lytten går forud for skelne, og at observering, lytten og at skelne kommer før tale. At anvende dette mønster gør missionærer i stand til at identificere og undervise efter undersøgerens behov.

Når vi observerer, lytter og skelner, skænkes vi »i samme stund hvilken del, der skal måles ud til enhver« (L&P 84:85) – de sandheder, der skal lægges vægt på, og de svar, der skal gives, der dækker bestemte behov hos

den pågældende undersøger. Kun ved at observere, lytte og bedømme, kan vi blive vejledt af Ånden til at sige og gøre de ting, som vil være til størst hjælp for dem, vi tjener.

At observere er en vigtig forberedelse til at modtage den åndelige gave at kunne skelne. At kunne skelne er at se med åndelige øjne og føle med hjertet, se og føle usandheden ved en idé, se en persons godhed eller det næste princip, som kan hjælpe en undersøger. At kunne skelne er at høre med åndelige ører og føle med hjertet, høre og føle den udtalte bekymring i en bemærkning eller i et spørgsmål, sandfærdigheden ved et vidnesbyrd eller en lærdom eller den forsikring og fred, der kommer ved Helligåndens kraft.

Forkynd mit evangelium-missionærer handler i tro og vejledes ved Ånden i at hjælpe undersøgere med at lære sandhed. Husk ham altid; vær værdig til at repræsentere ham; gem hans ord; lad Helligånden vidne om al sandhed; observer, lyt og skeln idet I vidner om Jesus Kristus over for oprigtige søgere af sandhed.

I KAN GØRE DET!

I læser måske mit budskab og tror, at alle andre unge kan og vil gøre det, som jeg har beskrevet. I spørger måske jer selv, om I kan gøre det. Hør venligst her. I kan gøre det!

Hvis jeg kunne få mit ønske opfyldt, så ville jeg bruge et par minutter med jer individuelt. Jeg ville give jer hånden, trække jer tættere på, se jer i øjnene og sige: »Du kan gøre det! Herren, som du repræsenterer og tjener, ved, at du kan gøre det her. Jeg ved, at du kan gøre det. Og som hans tjener, lover jeg dig, at du vil få hans hjælp. Husk altid på, at med hans hjælp og med hans styrke, kan du gøre det!«

Jeg elsker jer og beder til, at idet I stræber efter at blive til det, som I behøver at blive, vil I genkende og reagere i tro på Herrens røst og vejledning. Så bliver I i sandhed Herren Jesu Kristi mægtige og effektive repræsentanter. ■

Fra en tale, der blev holdt på MTC i Provo den 24. juni 2011.

NOTER

1. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 1.
2. *Kirkens præsidenteres lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 141.

Bare SMIL og SIG NEJ

Hazel Marie Tibule

En sommer tog jeg del i et kandidatforløb på en ø i Bicol i Filippinerne. Udsigten over havet var vidunderlig, og jeg så frem til hver eneste morgenstund.

Jeg gruede dog for aftenerne. Det var om aftenen, at folk i lejren begyndte at drikke og holde fester. Der var tit invitationer til fester, og mine medpraktikanter og jeg var nødt til at deltage, eftersom udeblivelse ville tolkes som mangel på respekt.

Den første fest var en velkomstfest for nye praktikanter. Jeg var bange for at deltage, fordi jeg var ret sikker på, at de ville tilbyde os drink, og jeg var ikke sikker på, hvordan jeg skulle sige nej tak. Jeg ringede til en ven i min menighed derhjemme, og han gav mig nogle fantastiske råd, der styrkede min selvtilid.

Da festen begyndte, tilbød de os en drink, men heldigvis nødte de os ikke til at drikke. Eftersom mine medpraktikanter accepterede, at jeg ikke drak, var det nu nemt for mig at afslå de efterfølgende tilbud om at drikke – indtil én aften. Under en af festerne kom firmaets direktør. Han havde en flaske *lambanog*

(en lokal vin, der er lavet på kokosnød) med sig. Kort tid efter, at han var kommet, så jeg ham hælde vin i nogle glas. Så sagde han: »I må lære, hvordan man drikker«, og gav et glas til en af praktikanterne. Hun drak det hurtigt.

Mit hjerte begyndte at hamre. Snart blev det min tur. Jeg hviskede til mig

Jeg havde afslået flere tilbud om en drink, men nu tilbød firmaets direktør mig et glas vin.

selv: »Jeg drikker det ikke. Jeg drikker det ikke.« Så så jeg direktøren række et glas vin frem mod mig. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Mine medpraktikanter så på mig og ventede på at se, hvad jeg ville gøre. Jeg smilede til direktøren og sagde ydmygt: »Beklager, hr., men jeg drikker ikke.«

Jeg vidste, at han var skuffet. Han spurgte, hvorfor jeg ikke drak. Jeg svarede: »Jeg er mormon.«

Han sagde: »Den religion har jeg ikke hørt om. Det lyder som en slags mad.« Alle lo.

Jeg smilede også, ikke på grund af hans sjove bemærkning, men fordi jeg vidste, at jeg havde gjort det rigtige.

Siden da var der ingen, der tilbød mig noget at drikke. Men hånen ophørte ikke, selv ikke fra mine venner. En ven sagde endog, at jeg løj, for det var utænkeligt, at medlemmer af Kirken ikke drak. I løbet af denne periode følte jeg det pres, som medlemmer af Kirken kan møde.

Mit ophold på øen har givet mig en masse erfaringer, ikke blot akademiske, men også åndelige. Jeg lærte, at hånen måske aldrig ophører, men Herrens Ånd vil altid vejlede dig til at gøre det rigtige. ■

Forfatteren bor i Metro Manila Filippinerne.

Ældste
Adrián Ochoa
De Halvfjerds

Ønsker du at føle dig bedre tilpas og føle dig mere selv-sikker, både fysisk og følelsesmæssigt? Regelmæssig motion kan hjælpe.

For nylig læste jeg et interessant koncept om motion. Jeg læste, at hvis man står tidligt op om morgnen, trækker i motionstøjet og tænker: »Jeg tager bare det her på, går udenfor og går en tur, og hvis jeg har det godt, så begynder jeg at løbe,« så vil man få dyrket god motion inden man ved af det. At finde på en enkel plan som denne kan hjælpe dig til at udvikle gode motionsvaner og være med at tage vare på dit krop. For mange mennesker er det sværeste at komme i gang og hænge i. Hvis du husker på, at motion ikke blot velsigner dit krop, men også dit sind og intellekt, vil det hjælpe dig til at få et ønske om at komme i bedre form. Efterhånden som du dyrker motion, vil du blive en mere energisk person, som føler sig stærk, selvsikker, årvågen og sikker.

Jeg mindes en historie om en fugl, der begyndte at bytte sine fjer væk for orme. Det var en nem måde at skaffe sig føde på, og fuglen troede, at den havde masser af fjer. Efterhånden som fuglen byttede sine fjer væk, begyndte den at nyde ikke længere at skulle stå tidligt op for at lede efter

orme. Den kunne bare sidde i sin rede hele dagen og ikke røre en muskel. Til sidst var fuglen så vant til dette og erkendte, at den ikke længere kunne flyve, fordi den havde mistet alle sine nødvendige fjer.

Dette kan ske for enhver, som falder i fælden for dårlige vaner, dovne rutiner eller brug af vanedannende stoffer. I *Til styrke for de unge* læser vi, at disse ting »skader dit fysiske, mentale, følelsesmæssige og åndelige velbefindende. Det skader dit forhold til din familie og venner og mindsker dine selvværdsfølelser. Det begrænser din evne til at træffe de rette valg.«¹ At være aktiv og spise sundt, hjælper os til at undgå disse dårlige vaner. Hvis fuglen var fortsat med at flyve og gået på jagt, ville den aldrig have mistet sine fjer. På samme måde kan vi, hvis vi »basker med vore vinger« og dyrker motion regelmæssigt, udvikle evnen til at undgå tendenser, der skader og nedbryder os.

Ligesom der findes mennesker, der kæmper med fysisk sundhed, er der andre, der kæmper med følelsesmæssig sundhed. Livet kan være svært,

og somme tider kan vi føle uro, nedtrykthed eller mangel på selvtillid. Men husk, at motion og hårdt arbejde hjælper ved både fysisk og følelsesmæssig sundhed til at bevare et positivt perspektiv. At tage vare på din krop vil også velsigne dig psykisk og hjælpe dig til at huske på, at du er Guds barn og kan være tillidsfuld og glad. Vores følelsesmæssige, fysiske og åndelige sider er alle forbundne. I *Til styrke for de unge* læser vi: »Din følelsesmæssige sundhed er også vigtig og kan påvirke dit åndelige og fysiske velbefindende. Skuffelse og tristhed er en del af livet her på jorden. Hvis du i længere tid lider af tristhed, håbløshed, ængstelse eller depression, så tal med dine forældre og din biskop og søg hjælp.«²

Hvordan kan det være, at vi kan finde mennesker omkring os, som synes at være energiske og glade? En vigtig årsag er vaner. Hvis vi observerer vores krop fra et åndeligt perspektiv og forstår, at det er »et tempel, en dyrebar gave fra Gud,« holder vi af den og holder den hellig.³

For mig betyder *hellig* noget, der er rent, ernæret og stærkt. En måde,

VÆR STÆRK, VÆR SUND, VÆR KLOG

hvorpå vor himmelske Fader hjælper os til at holde vores krop hellig, er gennem visdomsordet. *Til styrke for de unge* forklarer: »Når du adlyder [visdomsordet], forbliver du fri for skadelig afhængighed og har kontrol over dit liv. Du opnår velsignelserne ved en sund krop, et vågent sind og Helligåndens vejledning. Du vil være beredt til at tjene Herren. Lad aldrig Satan eller andre vildlede dig til at tro, at du vil blive lykkeligere, mere populær eller mere attraktiv ved at bryde visdomsordet.«⁴ Når du adlyder visdomsordet, så husk på, at du tager vare på både din krop og dit sind, og at det lader dig

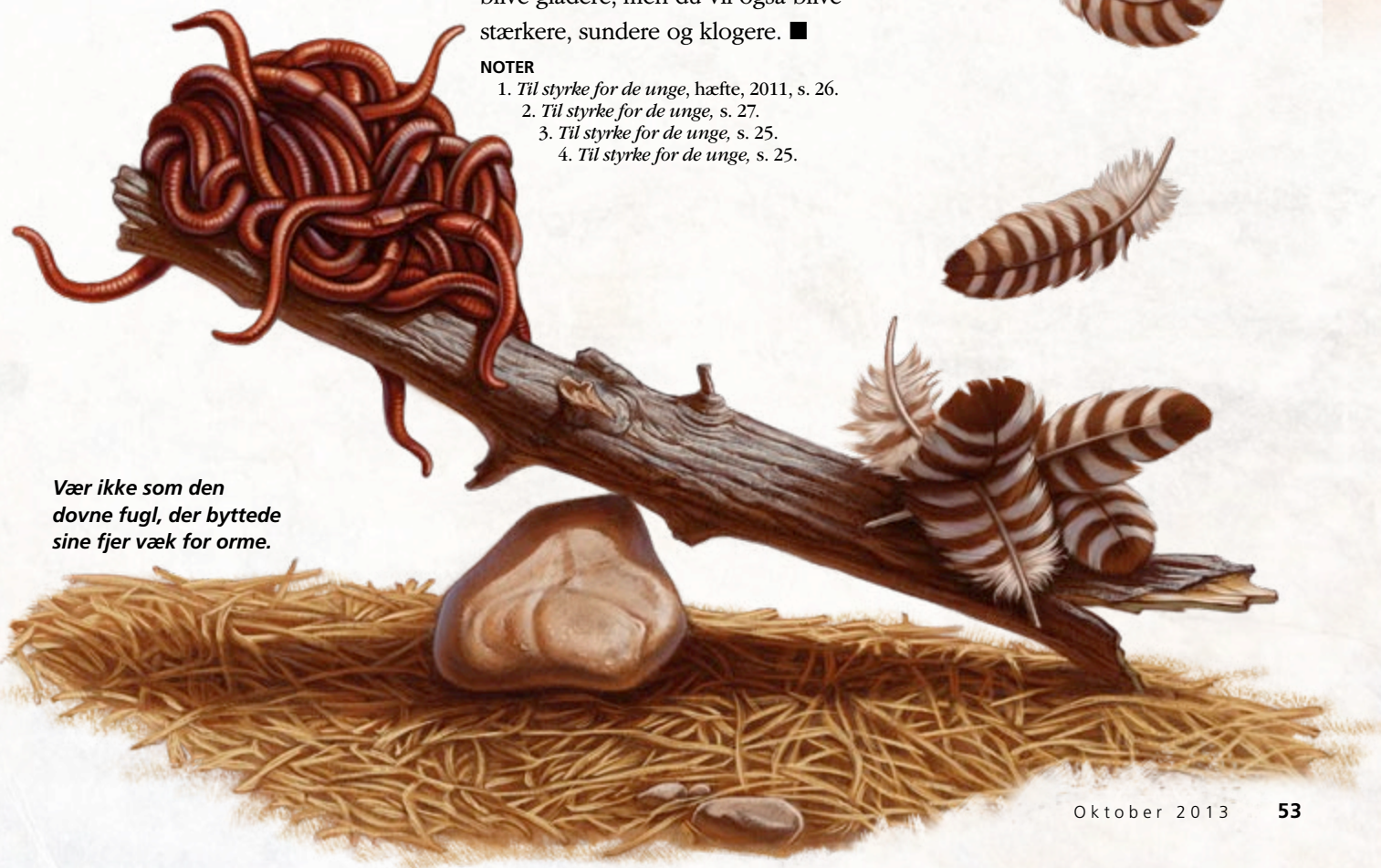
»finde visdom og store skatte af kundskab« (L&P 89:19).

I stedet for at være en doven fugl, der bytter sine fjer væk, så tag kondiskoene på og vær aktiv. Dyrk motion regelmæssigt. Tilmeld dig din foretrukne sportsgren eller find nogle venner, som du kan løbe med eller lave andre fritidsaktiviteter. Når du laver fysiske aktiviteter, træner du ikke blot din krop, men også din psyke. Motion styrker også følelsesmæssig sundhed. Husk, at det vigtigste er ikke, hvor hurtig eller hvor sportslig du er – det handler om, hvor konstant du er. Efterhånden som du dyrker motion regelmæssigt, vil du ikke kun blive gladere, men du vil også blive stærkere, sundere og klogere. ■

NOTER

1. *Til styrke for de unge*, hæfte, 2011, s. 26.
2. *Til styrke for de unge*, s. 27.
3. *Til styrke for de unge*, s. 25.
4. *Til styrke for de unge*, s. 25.

Vær ikke som den dovn fugl, der byttede sine fjer væk for orme.

FØLG I HANS fodspor

Det er en gradvis og livslang proces at blive som Frelseren, og du kan begynde ved at tage små skridt hver dag.

Melissa Zenteno

Kirkens Tidsskrifter

Skrifterne opmuntrer os til at blive som Jesus Kristus og »leve sådan, som han levede« (1 Joh 2:6). Men at tage det første skridt kan være vanskeligt – især, hvis du ikke ved, hvordan du skal begynde.

Du kan finde hjælp i *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*. Du tror måske, at det bare er en håndbog for fuldtidsmissionærer, men det er faktisk et fantastisk redskab, der kan hjælpe dig til at komme i gang med dit mål om at blive som Frelseren. Kapitel 6 er sammensat på en måde, der kan hjælpe dig med at forstå og koncentrere dig om ni specifikke kristuslignende egenskaber.

Her er nogle forslag til, hvordan du kan bruge *Forkynd mit evangelium* og skrifterne, idet du søger at udvikle kristuslignende egenskaber:

- Begynd med at slå op på spørgeskemaet i slutningen af kapitel 6 i *Forkynd mit evangelium* (på s. 126). Denne aktivitet kan hjælpe dig til at afgøre,

hvilke egenskaber der lige nu er dine åndelige styrker og hvilke, du skal arbejde på.

- Når du er færdig med aktiviteten, kan du bønsumt udvælge en egenskab, som du vil fokusere på. Overvej at læse afsnittet i kapitel 6, der omhandler den pågældende egenskab.
- Sæt specifikke, målbare mål, der kan hjælpe dig til at udvikle denne egenskab. Sæt en tidsramme for arbejdet med dit mål. Evaluér derefter din fremgang. Hvis du fx gerne vil være mere næstekærlig, kan du sætte dig et mål om at sige positive ting om din bror eller søster tre gange om dagen i en uge. Ved slutningen af ugen kan du evaluere, hvordan det gik med dit mål og foretage justeringer, der kan hjælpe dig med fortsat at forbedre dig.
- *Forkynd mit evangelium* angiver skriftsteder til studium af hver enkel egenskab. Du kan bønsumt studere de angivne skriftsteder og skrive

de tilskyndelser ned, som du får under dit studium.

- Bed din himmelske Fader om hjælp til at udvikle en kristuslignende karakter. Bed om specifik hjælp, som fx: »Velsign mig med styrke til at overvinde min vrede, når mine søskende tager mine ting.« Jo mere specifikke dine bønner er, desto nemmere vil det være for dig at se Herrens svar.

Det er en gradvis proces og en livslang stræben at blive som vor Frelser, Jesus Kristus. Somme tider kan det virke meget sværere end fysik på højt niveau. Men fortvivl ikke. Herren har givet os et løfte: »Den, der modtager lys og forbliver i Gud, får mere lys, og det lys vokser sig klarere og klarere indtil den fuldkomne dag« (L&P 50:24). Efterhånden som vi modtager, studerer og anvender lys og sandhed og fortsat følger Gud hver dag, kan vi være sikre på, at vi vil blive mere som vor Frelser, Jesus Kristus. ■

DAGLIGE GØREMÅL

Små, daglige gerninger er skridt på vejen til at blive som vor Frelser. Overvej disse ekstra aktiviteter, der kan hjælpe dig med at udvikle kristuslignende egenskaber:

- Læs de skriftsteder, der står angivet i Guide til Skrifterne, under den egenskab, som du gerne vil udvikle.
- Bed dagligt om ønsket om at ændre dig og om styrken til at forbedre dig.
- Før dagbog, så du kan dokumentere din fremgang.
- Tal med dine forældre. Fortæl dem om dine mål, så de kan hjælpe dig.

DELTA G I SAMTALEN

I løbet af oktober skal du studere, hvordan man bliver mere kristuslignende (hvis din menighed eller gren har de nye hæfter på jeres sprog). Når du har læst denne artikel, kan du bønsumt vælge en egenskab, som du kan arbejde på denne uge eller måned. Du kan sætte dig et mål og derefter evaluere dine fremskridt. Var du fx mere næstekærlighed, mere lydlig eller mere tålmodig? Hvordan hjalp dit mål dig til at være mere kristuslignende og til at overvinde vanskeligheder? Overvej at dele din oplevelse med andre unge eller med din familie.

»Hvad siger jeg til ikkemedlemmer, der spørger, hvorfor nogle af Kirkens medlemmer ikke efterlever vore standarder?«

Det ville være vidunderligt, hvis alle Kirkens medlemmer efterlevede evangeliet fuldt ud. De ville ikke blot nyde flere velsignelser i deres tilværelse, men ville også være store eksempler for dem omkring sig. Men vi er mennesker, så vi fejler alle i forskellig grad. Hovedårsagen til, at nogle medlemmer efterlever evangeliet mere fuldt ud end andre, er, at vi alle befinder os på forskellige trin i vores omvendelse, og styrken af vores vidnesbyrd er forskellig. Vi har alle forskellige prøvelser og forskellige ressourcer og mennesker til at hjælpe os.

Ikkemedlemmer forstår måske ikke begrebet »konvertering« og »vidnesbyrd«, men de kan forstå, at enhver person kan vælge, hvordan de vil leve. Du kan forklare, at det er sådan vor himmelske Fader har påtænkt det. Han gav os vores handlefrihed, så vi kunne udvikle os åndeligt ved at vælge rigtigt. Men vor himmelske Fader vidste også, at alle – undtagen Jesus Kristus – ville begå fejl, så han sørgede for en Frelser til os. Takket være forsoningen kan vi omvende os, blive tilgivet, lære af vore fejltagelser og bevæge os fremad i livet.

Du kan også forklare, at vi ikke dømmes dem, der ikke følger Kirkens standarder. I stedet prøver vi at hjælpe dem, forstå dem og vise dem tålmodighed. Selvom vi ikke tolererer synd, fordømmer vi ikke synderen (se Joh 8:11). Omvendelse er stadig mulig, for os alle.

Gransk skriften

Svaret på spørgsmålet kan findes i skrifterne. Når mennesker ikke holder befalingerne, bør vi undgå at være

fordømmende (se Matt 7:1). Romerbrevet 3:23 lyder: »For alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud.« Det er dog sandt, at Kirkens medlemmer bør forsøge at være lydige.

Madison M., 13 år, Texas, USA

Undervis om forsoningen

Når folk siger sådan, bruger jeg i stedet muligheden for at undervise om forsoningen, frem for at finde

fejl hos det medlem, som ikke følger reglerne. Jeg fortæller dem, at blot fordi vi er sidste dages hellige, så betyder det ikke, at vi er fuldkomne, og at vi har forsoningen, så vi kan omvende os fra vore synder og rette op på disse fejltagelser. Dette åbner normalt døren for mange flere spørgsmål.

Jayde H., 16 år, Oregon, USA

Kirken lærer os, at vi skal gøre godt

Som alle andre så oplever Kirkens medlemmer udfordringer og fristelser. Vi har alle svagheder, men det

betyder ikke, at Kirken ikke er sand. Dette er Jesu Kristi Kirke, som hjælper mennesker til at kende det sande

evangelium og modtage ophøjelse. Det er det naturlige menneske, der ikke adlyder befalingerne (se Mosi 3:19), og det er ikke en fejl fra Kirkens side. Kirken lærer os at gøre godt. Men vi har alle et valg.

Lavinia S., 19 år, Bulacan, Filippinerne

Standarderne er til glæde for os

Dette spørgsmål rammer mig dybt, fordi jeg kender nogen, der har truffet valg, der har ført dem væk fra evangeliet.

Herren giver os befalinger, for at vi kan opleve glæde og for at »tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). Herren ønsker, at vi skal vende tilbage til ham; dog ønsker han, at vi træffer vore egne valg. Derfor efterlever nogle medlemmer ikke vore standarder. Standarderne hjælper mig personligt, fordi jeg ved, at min himmelske Fader har givet dem til mig, så jeg kan vende tilbage og leve med ham og være glad. De er bevis på hans kærlighed til mig.

Morgane D., 18 år, Languedoc-Roussillon, Frankrig

Bed for dem og besøg dem

Medlemmer, der ikke efterlever vore standarder har måske ikke et vidnesbyrd, der er centreret om Jesus Kristus. Vi bør bede for dem, så de vil søge Åndens vejledning, og så de vil blive i stand til at få deres eget vidnesbyrd. Vi bør besøge disse personer og hjælpe dem med at komme til Kristus.

Andrea C., 13 år, Lima, Peru

Vær et eksempel

Denne kirke er afgørende, idet den hjælper os til at opfylde vor himmelske Faders befalinger, så vi kan komme tilbage til ham. Men blot fordi en eller anden tilhører Kirken, betyder det ikke, at vedkommende altid vil være en god person. Se på vores verden i dag, fuld af ugudelighed og afskyeligheder, selvom verden er fyldt med mennesker, der i det førjordiske liv besluttede sig for at følge Jesus Kristus. Jeg mener, at det bedste, vi kan gøre, er at være et godt eksempel for vore venner.

Kaden S., 15 år, Utah, USA

Efterlev vore standarder

Som i enhver anden organisation eller trosamfund, så er der nogle mennesker, der er mere eller mindre engagerede. Vi må blot efterleve vore standarder, så godt som vi nu kan, og håbe på og bede til at andre også vil gøre det.

Maren S., 16 år, Arizona, USA

SE ANDRE SOM DET, DE KAN BLIVE

»Vi har ansvaret for at se personer, ikke som de er, men snarere som det, de kan blive. Jeg bønfaller jer om at tænke på dem på den måde.«

Præsident Thomas S. Monson, «Se andre som det, de kan blive», *Liahona*, nov. 2012, s. 70.

NÆSTE SPØRGSMÅL

»Jeg prøver at styre mine tanker, men der er så mange fristelser. Hvordan kan jeg få renere tanker?«

Send dit svar, og gerne et billede i høj opløsning, inden den 15. november til liahona@ldschurch.org eller pr. brev til adressen på s. 3.

Følgende tilladelser og informationer skal vedlægges din e-mail eller dit brev: (1) fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige godkendelse og, hvis du er under 18 år, dine forældres tilladelse (e-mail-tilladelse godkendes) til at udgive dit svar og dit billede.

**Eldste
C. Scott Grow**
De Halvfjerds

Det er en særlig del af din biskops kaldelse at hjælpe dig til at omvende dig. Din samvittighed fortæller dig, når du har brug for at tale med ham.

Du kan måske undre dig over, hvorfor du er blevet belært om, at du skal bekende over for din biskop eller grenspræsident, når du har begået alvorlige synder. Du siger måske til dig selv: »Er omvendelse ikke en personlig sag mellem mig og Herren? Hvis jeg er ophørt med min forkerte adfærd og har bekendt det over for Gud, hvorfor har jeg så brug for at tale med min biskop?«

Hvorfor biskoppen og ikke en anden?

Mange unge har det bedre med at bekende deres fejl til deres forældre eller ungdomsledere. Selv om dine forældre og ledere kan give dig den nødvendige hjælp og råd, så har Herren erklæret, at biskoppen er almindelig dommer i Israel (se L&P 107:72, 74). Han har ansvaret for at afgøre værdigheden hos medlemmerne i hans menighed. Ved ordination og retscaffen levevis er biskoppen berettiget til åbenbaring fra Helligånden angående medlemmer i hans menighed, inklusive dig.

HVORFOR OG HVAD SKAL JEG **BEKENDE** TIL MIN BISKOP?

Biskoppen kan hjælpe dig gennem omvendelsesprocessen på måder, som dine forældre eller andre ledere ikke kan. Hvis synden er alvorlig nok, kan han afgøre om dine privilegier i Kirken skal begrænses. Fx kan han som led i din omvendelsesproces bede dig om at afstå fra at tage nadveren eller udøve præstedømmet i en periode. Han vil arbejde med dig og afgøre, hvornår du igen er værdig til at genoptage disse hellige aktiviteter.

Din biskop vil vejlede dig i, hvad du kan gøre for at styrke din evne til

at modstå fristelse. Han kan måske opmuntre dig til at studere et evangelisk emne, såsom omvendelse, og derpå fortælle ham om det, du har lært. Han kan måske bede dig om at tale med ham hver uge for at høre, hvordan det går med at holde dig fra fristende situationer.

Hvornår bør jeg tale med ham?

Du tænker måske: »Det hele lyder meget godt, men hvordan ved jeg, hvornår jeg har gjort noget, der er alvorligt nok til, at jeg skal tale med

biskoppen?» Det korte svar: »Det vil din samvittighed fortælle dig.« Når du føler dårlig samvittighed, så reagér med de samme (se Alma 34:31-34).

Kong Benjamin har undervist i følgende omkring omvendelse: »Jeg kan ikke fortælle jer alt det, hvori I kan begå synd; for der er forskellige udveje, ja, så mange, at jeg ikke kan tælle dem« (Mosi 4:29). Så frem for at give dig en detaljeret liste over ting, som du kan bekende til biskoppen, så lad mig i stedet fortælle om nogle principper, der kan hjælpe dig til at træffe den afgørelse.

Hvad skal jeg bekende?

Jeg ved, at du har forsøgt at være lydlig, men måske har du begået nogle fejltagelser – måske endda alvorlige fejltagelser. Mange af de fejltagelser, som mennesker begår, kan løses gennem personlig bøn og oprigtig omvendelse. Nogle fejltagelser, især dem angående umoralitet, kræver bekendelse hos biskoppen, før du kan modtage Herrens tilgivelse.

Når du tænker på de fejltagelser, du har begået, så føler du måske skyld, uro, er ked af det, eller du er måske endda ulykkelig. Hvis du har nogen af disse følelser, så har du nok brug for at tale med din biskop omkring disse fejltagelser.

Forsøg ikke at komme med undskyldninger eller at rationalisere dig ud af det. Du tænker måske: »Det er for pinligt at fortælle biskoppen, hvad jeg har gjort. Han tror, at jeg er en bedre person end det. Han bliver chokeret,

hvis jeg fortæller ham om det, jeg har gjort. Så vil han ikke kunne lide mig mere.«

Jeg lover dig, at han ikke vil dømme dig. Som Herrens tjener vil han være venlig og forstående, når han lytter til dig. Han vil hjælpe dig gennem omvendelsesprocessen. Han er Herrens budbringer, der bringer barmhjertighed for at hjælpe dig til at blive ren gennem Jesu Kristi forsoning.

Herren har sagt: »Se, den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem.

Heraf kan du vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem« (L&P 58:42-43).

Når du bekender og aflægger dine synder, vil Herren tilgive dig. Du skal ikke stå til ansvar over for ham for disse synder, når tiden kommer, hvor du skal dømmes.

Hvad, hvis jeg ikke bekender?

Nogle gange holder en person op med at gøre det forkerte, men bekender aldrig, når der er behov for det, til sin biskop. Som konsekvens heraf fortsætter personen med at bære syndens byrde alene i stedet for at lade Frelseren tage byrden væk.

Lad mig give dig et eksempel. En aften for et par år siden, havde jeg interview med nogle voksne, der skulle have fornyet deres templanbefaling. En midaldrende kvinde kom ind på mit kontor, for at blive interviewet. Hun var gift i templet og

havde været aktiv i Kirken hele sit liv.

Jeg fornemmede en dyb sorg i hendes sjæl. Efterhånden som interviewet skred frem, modtog jeg en åndelig tilskyndelse. Jeg sagde til hende: »Søster, jeg har fået en tilskyndelse om, at du begik en alvorlig fejltagelse, da du var teenager, som du ikke har bekendt til en præstedømmeleder. Vil du fortælle mig om det?«

Hun begyndte straks at græde. Hun fortalte mig, at det var rigtigt, men hun havde altid følt sig for flov til at bekende det til en biskop. Mens hun bekendte det, hun havde gjort, fortalte hun tilstrækkelige detaljer til, at jeg kunne afgøre hendes værdighed.

Bekendelsen af hendes synd til en præstedømmeleder markerede slutningen på hendes omvendelsesproces, snarere end begyndelsen af den. Hun havde i mere end 30 år båret unødvendigt rundt på den byrde og sorg.

Fordi hun fuldførte det sidste skridt i omvendelsen, blev hendes skyld fejlet bort. Jeg så hende af og til efter interviewet den aften. Hun havde en lysende udstråling, og hun var glad.

Jeg vil gerne lade jer vide, at jeg ikke husker hendes navn. Herren kan fjerne sådanne minder fra biskopper. Det, jeg dog kan huske, er, at gennem bekendelsen til sin præstedømmeleder, blev en midaldrende kvinde lettet for følelser af skyld, som hun havde båret på i alt for mange år.

Gør ikke denne fejltagelse. Hvis du har skyldfølelser, men ikke er sikker på, om du skal bekende dig til biskoppen, så tag fat i ham. Lad ham hjælpe

dig. Lad være med at risikere at bære rundt på en unødvendig byrde hele dit liv, som vil få dig til at føle dig ulykkelig. Gennem din bekendelse til biskoppen og din omvendelse, vil Herren løfte den byrde fra din sjæl (se Es 1:18).

Hvorfor skal jeg omvende mig?

Gennem sit sonoffer betalte Jesus Kristus prisen for hele menneskeheds synder. Han indbyder dig til at omvende dig og undgå yderligere sorg og lidelse. »Omvend dig, for at ... dine lidelser ikke skal blive svære – hvor svære ved du ikke, hvor intense ved du ikke, ja, hvor tunge at bære ved du ikke.

For se, jeg, Gud har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de vil omvende sig;

men hvis de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg ...

Derfor befaler jeg dig atter at

omvende dig ... og at du skal bekende dine synder, for at du ikke skal lide disse straffe, hvorom jeg har talt« (L&P 19:15-17, 20).

Jeg vidner om, at Jesus Kristus allerede har betalt prisen for dine synder gennem sine lidelser. Du kan blive tilgivet, for så vidt du omvender dig. Prøv ikke selv at betale prisen for dine synder. Ingen del af dine egne lidelser vil forløse dig; kun gennem forsoningen kan du modtage tilgivelse.

Må du udøve tro på Jesus Kristus og hans forsoning. Jeg vidner i Jesu Kristi navn om, at gennem omvendelse, heriblandt bekendelse til din biskop, når nødvendigt, vil du blive ren. Herudover kan du gennem Frelserens nåde – hans styrkende kraft – blive styrket i din evne til at modstå fristelse i fremtiden. Herved vil du have sindsro og glæde i dette liv, og du vil arve evigt liv i den tilkommende verden. ■

DEN STORE HELBREDER

»Der refereres ofte til Frelseren som den store helbreder ... Skyld er for vores

ånd, hvad smerte er for vores krop – en advarsel mod fare og en beskyttelse mod yderligere skade. Fra Frelserens forsoning flyder den lindrende salve, der kan hele vores åndelige sår og fjerne skyld. Denne salve kan dog kun anvendes gennem principperne tro på Herren Jesus Kristus, omvendelse og vedvarende lydighed. Resultaterne af oprigtig omvendelse er fred i sindet, trøst og åndelig helbredelse og fornyelse.

Jeres biskop eller grenspræsident er den åndelige læges assistent, der er autoriseret til at hjælpe jer med til at omvende jer og blive helbredt.«

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum, »Vi tror, at vi skal være kyske«, *Liahona*, maj 2013, s. 44.

Ældste O. Vincent Haleck
De Halvfjerds

Inviter Frelseren ind

»Se, jeg står ved døren og banker på; hører nogen mig og åbner døren, vil jeg gå ind til ham« (Åb 3:20).

Da jeg var dreng, stillede min mor ved juletid altid et billede af Frelseren frem, hvor han bankede på en dør.

Vi var ikke medlemmer af Kirken på det tidspunkt, og jeg spurgte altid: »Hvorfor banker Jesus på døren? Hvem er på den anden side af døren?«

Et par år efter opdagede jeg, at der ikke var noget dørhåndtag på den side af døren, hvor Frelseren bankede på. Det var personen bag døren, der måtte åbne døren. Nu ved jeg, hvem der er på den anden side af døren.

Det er vi! Frelseren banker på, og vi må alle åbne døren og invitere Frelseren indenfor i vores liv.

Da jeg var teenager, besluttede jeg mig for at invitere Frelseren ind i mit liv ved at blive døbt og blive medlem

af Kirken. Mine venner var gode eksempler for mig. Det var min bedstemor også. Hun var tempeltjener i templet i Los Angeles i Californien. Hun skulle tage hjemmefra kl. 4 om morgenen for at tjene Herren i templet.

Blot to år efter min dåb, besluttede jeg, at jeg gerne ville tjene Herren som fuldtidsmissionær. På min mission hjalp jeg mange mennesker med at lære om Frelseren, så de kunne invitere ham ind i deres liv.

Senere tjente jeg som missionspræsident i Samoa. Jeg spurgte altid de nye missionærer, hvornår de tog beslutningen om at tage på mission. Mange fortalte, at de tog beslutningen om at tjene, da de gik i Primary.

Primary vil hjælpe dig med at forberede dig til tage på mission. Lær så meget, du kan. Sæt dig et mål om at tage på mission. Så vil du også kunne hjælpe mennesker med at invitere Frelseren ind i deres liv. At være missionær vil ændre dit liv – det ændrede mit. ■

Helt ny

*Det er et stort ansvar at omdele nadveren.
Hvad nu, hvis han kom til at lave rod i det?*

Jane McBride Choate

Bygger på en virkelig begivenhed

»Og videre, alle de, der modtager dette præstedømme, modtager mig, siger Herren« (L&P 84:35).

Benjamin stod foran spejlet og rettede på sit slips. Hans hvide skjorte og mørkeblå bukser passede perfekt. Hans hår var ret. Han så absolut ud til at være klar til at blive ordineret til diakon. Så hvorfor var han så nervøs?

Benjamin greb fat i sine skrifter og gik ud af værelset. Han ville ikke at tænke på, hvor anderledes tingene ville være i kirken i dag. Og så var der også lige den nye præstedømmeplicht, der bekymrede ham, når han tænkte på den: Omdelingen af nadveren. Hvad, hvis han nu lavede en fejl, når han skulle omdele for første gang næste uge? Det prøvede han også på at glemme, imens han gik ud af huset.

Nadvermødet gik som det plejede. Men bagefter gik Benjamin med sin familie ind på biskop Salazars kontor. Det var helt klart anderledes. Normalt ville han på det her tidspunkt sidde inde til Primarys forprogram.

diakon

»Hvis I ... diakoner vil højne jeres kald, vil I allerede nu være redskaber i Guds hænder, for præstedømmet i drengen er lige så kraftfuldt som præstedømmet i manden, når det udøves i retfærdighed.«

Ældste Tad R. Callister fra De Halvfjerds, »Præstedømmets kraft i drengen«, *Liahona*, maj 2013, s. 54.

Benjamin sad ned, mens far, biskoppen, Unge Mænds præsident og biskoppens rådgivere lagde deres hænder på hans hoved. Far gav ham Det Aronske Præstedømme. Under velsignelsen forsvandt sommerfuglene i Benjamins mave. Han følte sig rolig og glad.

Benjamin rejste sig og gav alle hånden. Så gav han sin mor, sin bror Jakob og sin lillesøster Mirasol et kram.

Bagefter gik han ind til Søndags-skolen. Selv om de nye klasser ikke var ligesom dem i Primary, så føltes de stadig bekendte. Lektionen handlede om bøn. Han havde haft mange lektioner om bøn i Primary. Benjamin sukkede lettet. Måske ville det ikke være så svært at blive diakon.

»Det bliver godt,« sagde Jakob til Benjamin efter kirke. »Jeg velsigner nadveren, og så kan du omdele den.«

Alle sommerfuglene vendte tilbage. »Ja, super,« svarede han stille. At omdele nadveren var det, som Benjamin bekymrede sig mest for!

Senere den aften fandt Benjamin

sin far, der sad i sofaen og læste. »Hvad, hvis nu jeg kommer til at overse en eller anden, og de så ikke får nadveren?« spurgte han. »Hvad nu, hvis jeg snubler?« Han så tydeligt for sig, at bakken ville falde på gulvet og de små bægre med vand flyve overalt.

Far gav Benjamins skulder et klem. »Jeg kan huske den første gang, jeg omdelte nadveren. Jeg var sikkert mere nervøs end du er lige nu.«

Benjamin blinkede overrasket. »Dig? Du er da ikke bange for noget!«

Far lo. »Jeg har været bange mange gange. Ved du, hvad der hjalp mig til ikke at være nervøs?«

Benjamin tænkte sig om et øjeblik. »Bøn?«

Far smilede. »Det er rigtigt. Bøn. Og at min far gav mig en velsignelse. Vil du gerne have, at jeg giver dig en?«

Benjamin nikkede hurtigt. »Ja! Det vil jeg rigtig gerne have.«

Familien samlede sig i stuen. Far lagde sine hænder på Benjamins hoved. Mens far talte, kunne

Benjamin mærke, at tårerne pressede på. »Husk,« sagde far i velsignelsen, »du har modtaget præstedømmet gennem en hellig ordinance. Vor himmelske Fader gav os præstedømmet, så vi kan tjene andre. Hvis du kan gøre dette af hele hjertet, vil du blive velsignet i dette og i alle ting.«

Benjamin bad Herren om hjælp hele ugen. Den følgende søndag satte han sig med de andre diakoner oppe foran i kirkesalen. Han lyttede omhyggeligt, mens Jakob velsignede brødet.

Pludselig blev han igen helt bekymret. Kunne han virkelig gøre det? Det var så vigtigt! Så kom han i tanke om løfterne i den velsignelse, hans far gav ham. Hans bekymring forsvandt, og Ånden hvilede over ham.

Han tog fat i bakken og gik selv-sikkert hen til sine tildelte rækker. Han rakte forsigtigt bakken til en kvinde på første række.

Hun smilede til ham. Benjamin smilede tilbage, idet han vidste, at han tjente Herren. ■

Ventende i Winter Quarters

Winter
Quarters

IOWA-RUTEN

IOWA

Nauvoo

Jennifer Maddy

En ny by

Efter profeten Joseph Smith var blevet slået ihjel, blev Nauvoo i Illinois et farligt sted. De hellige forlod deres hjem for at finde et mere sikkert sted at bo. I februar 1846 begyndte den første gruppe af hellige deres rejse vestpå, men dårligt vejr og sygdom sinkede dem. Da de havde krydset Iowa, var det for sent på året for dem at forsøge at krydse Rocky Mountains inden vinteren. Så

Kirkens ledere valgte et sted, hvor de hellige kunne bo i løbet af vinteren. De navngav stedet Winter Quarters.

Udstillingen i Mormon Trail-centeret i Winter Quarters har genskabt en lejr fra rejsen til Iowa, hvor William Clayton skrev salmen »Kom, kom, Guds folk« (Salmer og sange, nr. 16).

Samarbejde

Nogle byggede huse af bjælker eller græstørv. Andre boede i telte eller huler. De hellige forsøgte at være glade under den lange, kolde vinter. De hjalp hinanden. De tog til koncerter og sang og dansede. De byggede en mølle, et rådhus og en kurvefabrik.

Fraflytningen

Tiden i Winter Quarters var svær for de hellige. Mange mennesker døde. Men pionererne havde tro på, at Herren ville velsigne dem og hjælpe dem videre til Zion. Da det endelig blev forår, forlod den første gruppe af pionerer Winter Quarters for at rejse til Salt Lake Valley.

I dag kan du se det smukke tempel i Winters Quarters i Nebraska og besøge Mormon Trail-centeret i Winter Quarters, hvor du kan lære mere om pionererne. ■

I Mormon Trail-centeret kan du se den slags fornødenheder, som de hellige tog med sig på rejsen vestpå. Kirkens ledere bad dem om at tage mel, krydderier, ris, bønner og malkekøer med.

Nogle af de hellige byggede bjælkehytter, hvor de boede, mens de var i Winter Quarters.

De hellige gør stop i Winter Quarters

Arie Van De Graaff

Pionererne slog sig ned i Winter Quarters og ventede, til vinteren var forbi, så de kunne fortsætte deres rejse vestpå. Se, om du kan finde de her ting, som er gemt i dette billede:

Blyant

Et stykke tærte

Gryde

Ske

Spatel

Bog

Svensknøgle

Kop

Plaster

Kegle

Gulerod

Slikkepind

Nål

Ur

Pære

Ældste D. Todd Christofferson

De Tolv Apostles Kvorum
Kvorum

Medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum er særlige vidner om Jesus Kristus.

Hvordan taler Jesus Kristus til profeter?

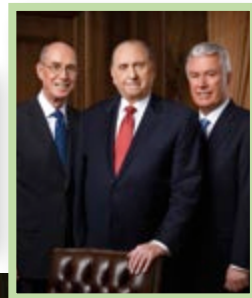
Han kan sende en budbringer eller vise sig i egen person.

Han kan tale ved egen røst eller ved Helligåndens røst.

Han kan tale til sine tjenere enkeltvis, eller han kan tale med dem, når de sidder i råd.

Fra »Kristi lære«, *Liahona*, maj 2012, s. 86-90.

MEDELETT FRA ØVERSTE VENSTRE HJØRNE: DEN FØRSTE ÅBENBARING, AF JOHN SCOTT © IRI; JOSEPH SMITH, MODTAGER PLADERNE, AF KENNETH RILEY © IRI; FOTO: DAVID WILLIAM NEWMAN © IRI; FOTO: BUSATH PHOTOGRAPHY, ENOS, DER BEDER, AF ROBERT T. ROBERT BARRETT, © IRI

Hvordan skulle
Emma kunne være
sød, når Viola var
så ond?

Hjælp

Charlotte Mae Sheppard

Bygger på en virkelig begivenhed

»Du skal elske din næste som dig selv« (Mark 12:31).

Emma holdt godt fast på sin skoletaske, da hun gik ind i sit nye klasseværelse. Det var første skoledag. Hun havde sin yndlingskjole på, og mor havde pakket lidt ekstra guf med i madpakken – kiks med dyremotiver.

»Det bliver en god dag i dag,« tænkte Emma for sig selv. »Så længe –«

Emma stoppede op og så tværs gennem klasseværelset. Der var hun. Viola.

Sidste år havde Viola hugget pladsen på klatrestativet hvert eneste frikvarter. Hun havde kaldt Emma øgenavne. Hun havde endda stjålet Emmas bedste ven!

Viola fik øje på Emma og rakte tunge ad hende. Emma stirrede tilbage og holdt endnu mere fast på sin skoletaske. Viola havde ikke været venlig hele sidste år, og det så ud til, at det ikke skulle blive anderledes i år.

»Velkommen tilbage til et nyt skoleår, klasse!« sagde frk. Carlsen oppe fra tavlen. »Lad os bytte pladser i år.«

Bordene stod parvis i klasseværelset. Frk. Carlsen skimmede listen med sin finger; så pegede hun på to

borde bagest i lokalet. »Emma. Du sætter dig der!«

Emma satte sig ned ved et af de bageste borde. Hun håbede, at Lisette skulle sidde ved siden af hende. Eller Julia. Eller –

»Viola.«

Emma så op med et sæt. Hørte hun rigtigt?

Ja. Frk. Carlsen pegede på bordet ved siden af hendes. »Du skal være Emmas sidekammerat, Viola,« sagde hun.

Viola trampede ned mod Emma med rynket pande. Emma lagde sit hoved på sit bord og stirrede på væggen. Det ville blive et langt år.

Til matematik skrev frk. Carlsen nogle opgaver op på tavlen, som klassen skulle løse. »I kan arbejde alene eller sammen med jeres sidekammerat,« sagde hun.

Emma skyndte sig at bøje sig over opgaven, og lod som om hun var godt i gang. Opgaverne var ret nemme. Hun prøvede bare at undgå Viola. Hun havde ikke set på hende en eneste gang hele morgenen.

Noget prikkede hende på skulderen. Det føltes som en blyant. Emma ignorerede det.

Endnu et prik. Det var Viola, der prikkede til hende! Emma fortsatte stædigt med opgaverne.

Violas tredje prik var så hårdt, at det næsten gjorde ondt. Emma kunne mærke, at hun blev sur indvendig. Ville hele skoleåret blive som nu? Hun overvejede at række hånden i vejret og sige det til frk.

Viola

Carlsen. Eller måske skulle hun bare stirre på Viola igen.

Så hørte Emma et snøft. Var der nogen, der græd? Blyanten prikkede til hende igen. Hun så op og så Viola, der kiggede på hende. Hun havde blyanten i hånden og tårer i øjnene. Hendes papir var dækket med mærker efter viskelæderet.

Viola vred blyanten i sin hånd. »Vil du hjælpe mig?« spurgte hun stille.

Emma så på hende et sekund og var chokeret. Ville Viola have hendes hjælp? Når hun nu havde været så ond. Emma vendte sig om til sin egen opgave. Viola måtte bare arbejde alene. Hun fortjente ikke Emmas hjælp, selv om hun var ...

... hendes sidekammerat.

Emma så stille frem. Hun kunne høre Viola, der græd stille ved siden af hende. Skrifterne siger jo, at man skal elske sin næste – men Viola var anderledes! Emma sad jo kun ved siden af hende i klassen!

Emma vendte tilbage til opgaven. Så stoppede hun op. Måske var Viola ikke anderledes. Måske mente skrifterne, at man skulle elske alle mennesker, når de talte om ens næste. Selv de onde. Selv om det kan være svært.

Emma sukede og lagde langsomt blyanten ned. Hun vendte sig mod

Viola og gjorde sit bedste for at smile. »Skal jeg hjælpe dig?« spurgte hun.

Viola nikkede og tørrede tårerne væk med sin hånd.

Emma lænede sig over Violas papir og begyndte at hjælpe hende med den første opgave. Hun havde allerede en varm følelse indvendig. Hun tænkte på, om Viola mon kunne lide kiks med dyremotiver på. ■

FØLG JESUS

Jesus ønsker, at vi skal elske alle mennesker. I skrifterne lærer han os, at vi skal elske vores familie og venner og behandle dem venligt. Jesus har også lært os: »Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer« (Matt 5:44). Det betyder, at selv når nogen ikke er sød mod dig, så kan du følge Jesus ved at være venlig og prøve at være en ven.

Jeg vil fortælle alle Guds børn om evangeliet

TIL VENSTRE: ILLUSTRATION AF MARK JARMAN; TIL HØJRE, MED URET FRA ØVERSTE MOD VENSTRE: ILLUSTRATIONER AF JIM MADSEN, JARED BECKSTRAND, ERIC DARCLAY OG CELESTE SMITH

KORT, DER KAN UDDELES TIL ANDRE

I kan fortælle andre om evangeliet ved at forære dem et uddelingskort. Lim kortene på den næste side på karton. Klip så kortene ud og skriv jeres eget budskab på den anden side.

SANG OG SKRIFTSTED

- »Vi vil bringe verdens hans ord«, *Børnenes sangbog*, s. 92.
- Matt 5:16

LAD OS TALE SAMMEN

Du kan bede hvert familiemedlem om at tegne sin yndlingsfrugt. Bag på tegningen kan hver person skrive, hvordan evangeliet velsigner deres liv. I kan så tale sammen om, hvordan I kan fortælle jeres venner og naboer om evangeliet.

Har du nogensinde smagt noget, der smagte så godt, at du gerne ville dele det med andre? Profeten Lehi drømte engang, at han spiste et stykke lækkert frugt. Det smagte så godt, at den »fyldte [hans] sjæl med overordentlig stor glæde« (1 Ne 8:12). Lehi ønskede, at hans familie også skulle smage den lækre frugt.

Frugten i Lehis drøm er ligesom vor himmelske Faders kærlighed. Lehi ønskede, at hans familie skulle føle vor himmelske Faders kærlighed. Han ville gerne fortælle dem om evangeliet, for han vidste, at det ville gøre dem glade.

Børn er ofte meget gode til at fortælle andre om evangeliet.

Otteårige Maria så missionærerne

på gaderne i Ecuador. Hun spurgte dem, om de ville undervise hende om evangeliet. Missionærerne kom hjem til Maria og underviste hendes familie. Maria var den første i sin familie, der blev døbt. Hun blev meget glad, da hele hendes familie til sidst også blev medlemmer af Kirken.

Niårige Erik var så begejstret for Primarys nadvermødeprogram, at han inviterede sine naboer med. Og de kom.

Begge disse børn delte noget værdifuldt med mennesker, som de holdt af. Når du fortæller andre om evangeliet, vil dit vidnesbyrd vokse. Som Lehi kan du også føle »overordentlig stor glæde.« ■

»Frygt ikke, for jeg er med dig.«

1 Mos 26:24

»Salige er de, som stifter fred.«

Matt 5:9

»Vær gode mod hinanden, vær barmhjertige og tilgiv hinanden.«

Ef 4:32

»Sig tak under alle forhold.«

1 Thess 5:18

The Statue of Liberty is shown in the background on the left side of the page, holding the torch aloft. The background is a clear blue sky.

Camille fra New York City

Niårige Camille har mange venner. »Det, jeg rigtig godt kan lide ved mine venner, er, at de alle er så forskellige,« siger hun.

»De kommer fra forskellige steder, og de har mange forskellige måder at gøre ting på.« Camille kan godt lide at lære gode ting af sine venner, og hun kan godt lide at dele ting med dem. Det bedste, hun nogensinde har delt med en

ven, er evangeliet. Efter hun havde fortalt sin ven Yailin om den første trosartikel, inviterede Camille sin vens familie til at mødes med missionærerne. Camille lærte også Yailin, hvordan man beder en bøn. Nu er Yailin og hendes mor medlemmer af Kirken.

Min ven Yailin blev døbt i 2011. Jeg kan rigtig godt lide, at vi nu kan tage i kirke sammen. Jeg hjælper hende med at lære trosartiklerne udenad. Vi er i gang med den 9. trosartikel.

Min yndlingssang er »Jeg er Guds kære barn« og »Vores familie«. Mit yndlingsskriftsted er Lære og Pagter 19:23: »Lær af mig, og lyt til mine ord; vand i min Ånds sagtmodighed, så skal du få fred i mig.« Når jeg er ked af det, bliver jeg altid glad, når jeg læser dette skriftsted.

Min mor og far er fra Den Dominikanske Republik. Det er sikkert derfor, at min yndlingsret er ris og bønner og kylling. Det minder mig om, hvor min familie kommer fra.

Vi er fem personer i min familie. Min søster, Emily, skal døbes og bekræftes til december. Min bror, Victor, har fået navn efter min far. Jeg har ingen kæledyr, men jeg overvejer at få en skildpadde. Jeg kan godt lide skildpadder, fordi de er søde og langsomme, så de ikke kan løbe væk.

Jeg kan rigtig godt lide historien om hærføreren Moroni fra Mormons Bog. Min far læste den til familieaften, og den inspirerede mig til at lave mit eget banner. Mit banner minder mig om, hvem jeg er, og om, at min himmelske Fader altid er med mig.

VORES SIDE

Mine forældre har lært mig om evangeliet og har været gode eksempler for mig, siden jeg var lille. Jeg lærte at læse historier fra skriften for børn, og nu elsker jeg Mormons Bog. Jeg læser i den hver dag, alene og sammen med min familie. Ammon er min yndlingsperson i Mormons Bog. Han var en god missionær, hvilket jeg også gerne vil være, når jeg bliver ældre.

Esteban M., 8 år, Colombia

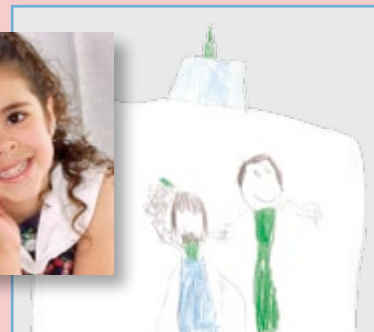
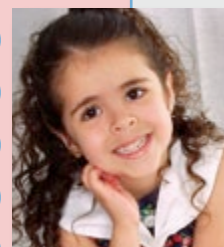

Da min familie var på ferie i Panama, som er min mors hjemland, tog mine forældre min lillesøster, Yhoalibeth, og mig med hen for at besøge templet i Panama City i Panama. Min mor tog os med hen for at røre ved tempelmuren. Da jeg senere fortalte min mor, hvor glad jeg var, da vi var ved templet, fortalte hun mig, at det, jeg følte, var Helligånden.

Sergio B. jun., 7 år, Florida, USA

Pasha Z., 9 år, Ukraine

Da Leticia C., 6 år, var 3 år, blev templet i Curitiba i Brasilien fuldført. Hun kunne rigtig godt lide at komme til templet og tog derhen hver dag den sidste uge, hvor der var åbent hus. Hun kan stadig lide at besøge templet og gå i de smukke haver. Leticia kan også lide at tegne og svømme.

PRIMARY: FØLG JESUS

Maurizio D., 11 år, Italien, kan godt lide nadvermøder, fordi han der lærer om vor himmelske Fader og Jesus Kristus. Han kan godt lide at gå i kirke, fordi det er sjovt og interessant og meget smukt. Han er glad i Kirken og har mange venner.

Da vi var ved at gøre os klar til det første spadestik for templet i Tijuana i Mexico, var vi meget glade. Vi tog hen for at tjene sammen som familie. Vi ryddede op på tempelgrunden. Jeg ved, at Herren vil besøge sit hus, når det står færdigt.

Jesus S., 6 år, Mexico

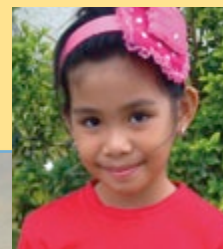
Bông Khắc
Bông Vàng

At læse i skrifterne hjælper mig med at vælge ret.
»Guldpladerne«, af P. Tuyêt Hoa, 10 år,
Cambodja

Jeg vælger det rette, når jeg følger min himmel-
ske Fader og Jesus Kristus.

N. Thi LinĐa, 8 år, Cambodja

Min yndlingsdel i Mormons Bog er
historien om Nefi og rejsen over havet.

Kelly C., 10 år, Filippinerne

Vi må besejles i templet, så vi kan
leve sammen som familie for evigt.

Shanna C., 8 år, Filippinerne

Jeg kan godt lide at gå i kirke
med min familie og lære om
Jesus Kristus. Derhjemme kan
jeg godt lide at læse og lære
om historier fra skriften, syng
salmes og spille spil og lege
lege til familieaften. Evangeliet
velsigner min familie og gør
mig glad. Jeg har allerede
givet en Mormons Bog til tre
skolelærere og til min bedste
ven, Miguel. Min yndlings-
primarysang er »Vi vil bringe
verden hans ord« (*Børnenes
sangbog*, s. 92).

Martim P., 6 år, Portugal

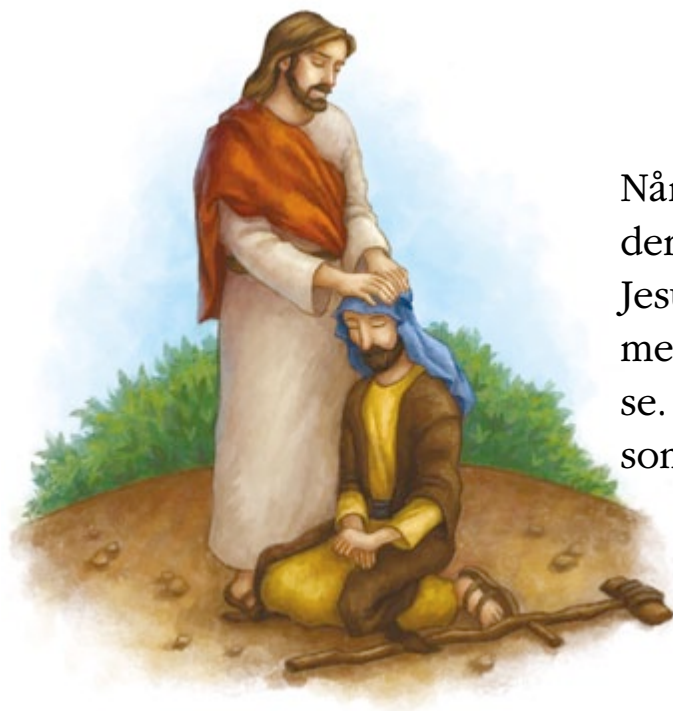
Henrique S., 7 år, Brasilien

Jesus velsigner de små børn

Jan Pinborough
Kirkens Tidsskrifter

Der samlede sig mange mennesker omkring Jesus. De ville høre ham fortælle historier. De ville høre ham belære om himlen.

Når der var mennesker, der var syge, helbredte Jesus dem. Han helbredte mennesker, som ikke kunne se. Han helbredte mennesker, som ikke kunne høre.

En dag bragte nogle mennesker deres små børn hen for at se Jesus. De ønskede, at han skulle give deres børn en velsignelse. Jesu disciple bad dem om ikke at forstyrre Jesus. De troede, at han havde for travlt.

Men Jesus havde ikke for travlt. Han bad sine disciple om at lade børnene komme til ham. Han sagde, at Guds rige tilhører dem, som er ligesom små børn.

Jesus elsker alle børn. Det betyder ikke noget, hvem du er, hvordan du ser ud, eller hvor du bor. Jesus elsker dig! ■

Fra Mark 10:13-16.

Jesus velsigner de små børn

»Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem« (Mark 10:16).

JEG SVÆRGER ...

R. Val Johnson
Kirkens Tidsskrifter

Min mors ansigtsudtryk knuste mit hjerte. Chok. Forfærdelse. Skuffelse. Det ene ord efter det andet kunne ses i hendes øjne og blev til én følelse – svigt.

På trods af hendes undervisning i 15 år om at ære min himmelske Fader i ord og handling, stod jeg der, skyldig i at have ladet et bestemt bandeord slippe ud af mine læber.

Det havde ikke været min mening at bande. Jeg havde aldrig bandet før det år. Men den sommer havde jeg arbejdet i Utahs vejdirektorat og havde tilegnet mig den vane fra de andre drenge, som jeg arbejdede sammen med.

Vores primære opgave var at beskære burrer fra vejsiderne. Vi besluttede hurtigt, at *Arctium minus* (liden burre) var en særlig ond form for ukrudt. Det vokser i store mængder næsten alle steder, og det kvæler næsten andre planter. Burrer klæber sig fast til alt, hvad de kommer i nærheden af.

Med skovle bekæmpede vi dem hele sommeren, indtil vi var helt udmattede – og til dårligt sprog. Til at begynde med fandt jeg mine kollegers sprog anstødeligt. Så tolererede jeg det. Og til sidst tog jeg det til mig. Ved slutningen af sommeren klæbede bandeord sig til mine ord, ligeså fast som burrer i hundes pels.

Min mors reaktion på min svips overbevi-
ste mig dog om, at jeg måtte ændre mig.

Bandeord klæbede sig til mine ord, lige så fast som burrer i hundes pels.

Det var ikke let. At bande er ikke bare valg af ord. Det er også en måde at tænke på. Samtalerne, som vi tillader i vores liv, ordene, vi læser og billederne, vi ser på, former vore tanker. Jeg lærte snart, at jeg måtte ændre på det, jeg slap ind i mit sind, hvis jeg ønskede at ændre på mit sprog.

Heldigvis tog jeg aktiv del i kirken og i seminar. Bandeordene havde overdøvet de højere tanker, men ved at være i omgivelser, hvor jeg blev udsat for disse højere tanker, rodfæstede de sig igen. Jeg koncentrerede mig om at læse i skrifterne hver dag og bede. Jeg holdt mig fra film og tv-programmer, der igen præsenterede mørke tanker.

Gradvist blev mit sprog bedre. Ved slutningen af året var jeg blevet fri fra min vane med at bande.

Siden den oplevelse har jeg lært meget af ordets kraft. Ord kan skabe eller ødelægge. De kan sære eller hele. De kan nedgøre mennesker, eller de kan plante håbets og kærlighedens frø.

Jeg finder det interessant, at Frelseren selv, himlens og jordens Skaber, refereres til som Ordet (se Joh 1:1-4; L&P 93: 6-11).

Jeg lærte, at det at sværge har en positiv betydning såvel som en negativ betydning. Vi sværger, at vi siger sandheden i en retssal. Vi afgiver løfte om, eller sværger, at holde Guds befalinger, når vi bliver døbt. På samme måde afgiver vi hellige løfter om at holde vore tempelpagter for at kunne modtage vor himmelske Faders største velsignelser.

Sagens kerne er, at vi bliver mere som Ordet, når vore ord ærer ham og afspejler hans herlighed. ■

DAVID O. MCKAY

David O. McKay voksede op på sin families gård i Huntsville i Utah. Han elskede dyr og holdt heste hele sit liv. Da han tjente på mission i Storbritannien, opdagede han et ordsprog, der blev hans motto: »Det, som du er, vær det fuldt og helt.« Han vendte tilbage til Storbritannien mange gange og indviede templet i London i England i 1958.

» Som forældre og ledere må vi ikke blot hjælpe de unge med at berede sig på en fuldtidsmission, der kun er af nogle få måneders varighed, men også på at indgå og holde tempelpagter, der varer til evig tid. De første initiativer kan tages i barndommen.« Se »Teenagere og tempelpagter«, s.18. Denne og andre artikler i dette nummer kan hjælpe medlemmer, både unge og ældre, til bedre at berede sig på at fortælle om - og efterleve evangeliet.

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

